Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети разширен състав)

24 септември 2019 година*

„Конкуренция — Картели — Пазар на стандартните/каталожните пощенски пликове и специалните пощенски пликове с напечатан текст — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС — Частична отмяна поради неизпълнение на задължението за мотивиране — Решение за изменение — Процедура за постигане на споразумение — Глоби — Основен размер — Извънредно адаптиране — Таван от 10 % от общия оборот — Член 23, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 — Принцип non bis in idem — Правна сигурност — Оправдани правни очаквания — Равно третиране — Кумулиране на санкции — Пропорционалност — Справедливост — Правомощие за пълен съдебен контрол“

По дело T-466/17

Printeos, SA, установено в Алакала де Енарес (Испания),

Printeos Cartera Industrial, SL, установено в Алакала де Енарес,

Tompla Scandinavia AB, установено в Стокхолм (Швеция),

Tompla France, установено във Фльори-Мерожис (Франция),

Tompla Druckerzeugnisse Vertriebs GmbH, установено в Леонберг (Германия),

представлявани от H. Brokelmann и P. Martínez-Lage Sobredo, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват F. Castilla Contreras, F. Jimeno Fernández и C. Urraca Caviedes, в качеството на представители,

ответник,

с предмет жалба на основание член 263 ДФЕС с главно искане за частична отмяна на Решение C(2017) 4112 окончателен на Комисията от 16 юни 2017 г. за изменение на Решение C(2014) 9295 окончателен от 10 декември 2014 г. относно производство по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (AT.39780 — Пощенски пликове) и направено при условията на евентуалност искане за намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателите,

* Език на производството: испански.

ОБЩИЯТ СЪД (трети разширен състав),

състоящ се от: M. van der Woude, председател, S. Frimodt Nielsen, V. Kreuschitz (докладчик), N. Półtorak и E. Perillo, съдии,

секретар: J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 април 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелствата по спора

A. Административно производство, довело до приемането на първоначалното решение

1 С решение C(2014) 9295 окончателен от 10 декември 2014 година относно производство по член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (AT.39780 — Пощенски пликове) (наричано по-нататък „първоначалното решение“) Европейската комисия установява, че по-специално жалбоподателите Printeos SA, Tompla Sobre Exprés SL, понастоящем Printeos Cartera Industrial SL, Tompla Scandinavia AB, Tompla France и Tompla Druckerzeugnisse Vertriebs GmbH са нарушили член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за Европейско икономическо пространство (ЕИП), като в периода от 8 октомври 2003 г. до 22 април 2008 г. са участвали в картел, сключен и приложен на европейския пазар на стандартните пощенски пликове по каталог и на специално отпечатаните пощенски пликове, включително в Дания, Германия, Франция, Швеция, Обединеното кралство и Норвегия. Целта на картела е била координиране на продажните цени, разпределяне на клиентите и обмен на чувствителна търговска информация. Освен жалбоподателите в картела са участвали групата Bong (наричана по-нататък „Bong“), групата GPV France SAS and Heritage Envelopes Ltd (наричана по-нататък „GPV“), групата Holdham SA (наричана по-нататък „Hamelin“) и групата Mayer-Kuvert (наричана по-нататък „Mayer-Kuvert“), които също са адресати на първоначалното решение.

2 Първоначалното решение е прието в процедура за постигане на споразумение на основание член 10a от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове [101 ДФЕС и 102 ДФЕС] (ОВ L 123, 2004 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242) и Известието на Комисията относно воденето на производства за постигане на споразумение с оглед приемане на решения съгласно член 7 и член 23 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета при дела за картели (ОВ C 167, 2008 г., стр. 1, наричано по-нататък „Известието за постигане на споразумение“).

3 С оглед на установеното нарушение (член 1, параграф 5 от първоначалното решение) Комисията налага на жалбоподателите солидарно глоба в размер на 4 729 000 EUR (член 2, параграф 1, буква д) от обжалваното решение).

4 Административното производство, довело до приемането на първоначалното решение, е образувано от Комисията по нейна инициатива въз основа на информация и документи, предадени от анонимен информатор. На 14 септември 2010 г. тя извършва проверки на основание член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове

[101 ДФЕС и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), на жалбоподателите и други дружества, участвали в картела в Дания, Испания, Франция и Швеция. Тези проверки са последвани от други проверки, извършени на 1 октомври 2010 г. и на 31 януари 2011 г. в Германия (съображение 16 от първоначалното решение).

5 На 22 октомври 2010 г. жалбоподателите подават до Комисията искане за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер на основание Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ C 298, 2006 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството“) (съображение 17 от първоначалното решение), както и подобно искане до Comisión Nacional de la Competencia, впоследствие преименувана на Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (орган за защита на конкуренцията, Испания, наричан по-нататък „CNC“).

6 На 15 март 2011 г. CNC образува производство с цел да установи дали е извършено нарушение на член 101 ДФЕС и на аналогичните испански правила в областта на конкуренция по-специално от Tompla Sobre Exprés, включително испанските му дъщерни дружества, единствено що се отнася до пазара на хартиени пощенски пликове в Испания (дело S/0316/10, Sobres de papel (хартиени пощенски пликове). В тази връзка Комисията не уважава искането на жалбоподателите да упражни правомощието си по член 11, параграф 6 от Регламент № 1/2003 да образува производството и да изземе от CNC правомощието за прилагане на член 101 ДФЕС. Това производство приключва с приемането от CNC на 25 март 2013 г. на решение, с което на тези дружества е наложена глоба общо в размер на 10 141 530 EUR, затова че в периода от 1977 г. до 2010 г. са участвали на испанския пазар в картели с предмет определяне на цените и разпределяне на обществените поръчки, обявени от испанската администрация за доставката на предварително отпечатани пощенски пликове за избори и референдуми на европейско, национално и регионално равнище, разпределяне на предлагането на предварително отпечатани пощенски пликове за търговски цели на големи клиенти, определяне на цените на чисти пощенски пликове и ограничаване на технологиите. След обжалване на това решение по-специално от първия жалбоподател пред Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso (Национален съд, отделение за спорни производства, Испания), същото е отменено в частта относно определянето на размера на наложената глоба и преписката е върната на CNC, за да определи отново посочения размер в съответствие с приложимите законови критерии.

7 След като всички засегнати страни заявяват интерес от участие в разговори за постигане на споразумение, на 10 декември 2013 г. Комисията започва процедурата по член 10a от Регламент № 773/2004, в рамките на която провежда двустранни срещи с всяка от страните (съображения 19 и 20 от първоначалното решение).

8 На среща на 21 януари 2014 г. Комисията представя на жалбоподателите общ преглед на картела, включително извършения от нея анализ на доказателствата, с които разполага.

9 На 24 февруари 2014 г. жалбоподателите представят неформален документ, наречен „non paper“, в който настояват при определянето на размера на глобата Комисията да вземе предвид, първо, наложената от CNC глоба, тъй като сама по себе си тази глоба вече се равнявала на 10 % от общия им оборот за 2012 г., второ, факта, че те били „еднопродуктова“ група (т.е. за производството на един-единствен продукт), и трето, точка 37 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките“), която позволява на Комисията с оглед особеностите на даден случай да се отклони от общата методология за определяне на размера на глобите или от границите, посочени в точка 21 от същите насоки.

10 Вместо да проведе втора среща, със съгласието на жалбоподателите в електронно съобщение от 17 юни 2014 г. Комисията представя преглед на основните критерии, които трябва да се вземат предвид при определянето на размера на глобата, която ще бъде наложена, като стойността на продажбите, реализирани от жалбоподателите през 2007 г., а именно 143 316 000 EUR, и оборотът им през 2013 г., а именно 121 728 000 EUR, продължителността на участието в нарушението и др. Жалбоподателите отговарят с електронно съобщение от 18 юни 2014 г., в което потвърждават приетите от Комисията стойност на продажбите и оборотите и посочват, че нямат съществени възражения в това отношение.

11 На среща на 24 октомври 2014 г. Комисията информира жалбоподателите за методите и критериите за изчисляване на размера на глобата, а именно, първо, за съотношението от (15 %) от стойността на продажбите (143 316 000 EUR през 2007 г.), използвано за определяне на основния размер на глобата, второ, за продължителността на извършеното от жалбоподателите нарушение (четири години и шест месеца), трето, за допълнителния размер от 15 %, четвърто, за липсата на смекчаващи или отегчаващи обстоятелства, пето, за неприлагането на мултипликационен фактор, шесто, за максимално разрешената глоба от 12 171 800 EUR (10 % от общия оборот на жалбоподателите през 2013 г.), седмо, за извънредно намаляване на размера на глобата съгласно точка 37 от Насоките поради особеностите на случая, включително факта, че основните размери на всички участници в картела надвишават тавана от 10 %, предвиден в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, осмо, за допълнително намаляване, мотивирано с „еднопродуктовия“ характер на групата на жалбоподателите, девето, за невъзможността да се предостави намаление заради глобата, наложена от CNC, тъй като взетият предвид от този орган картел е различен от разследвания от Комисията и следва да бъде санкциониран отделно и в съответствие с приложимите правила, които са различни от прилаганите от Комисията, десето, за предвидено намаляване от 50 % на основание точки 24 и 25 от Известието относно сътрудничеството, единадесето, за предвидено намаляване от 10 % на основание точка 32 от Известието за постигане на споразумение и накрая, за това, че размерът на глобата е в диапазона от 4 610 000 EUR до 4 848 000 EUR, като в заявлението си за постигане на споразумение жалбоподателите следва да приемат максималния размер.

12 На 7 ноември 2014 г. жалбоподателите представят заявлението си за постигане на споразумение, като се съгласяват с приетите от Комисията стойност на продажбите и оборот, както и с максималния размер на глобата от 4 848 000 EUR.

13 На 18 ноември 2014 г. Комисията приема изложението на възраженията.

14 На 20 ноември 2014 г. жалбоподателите потвърждават в съответствие с точка 26 от Известието за постигане на споразумение, че изложението на възраженията съответства на съдържанието на заявлението им за постигане на споразумение и че застават зад ангажимента си да следват производството за постигане на споразумение.

15 В първоначалното решение, при изчисляване на наложените глоби Комисията определя основния размер на всяко от съответните предприятия (съображения 71—84 от първоначалното решение), както е обобщено в таблицата по-долу:

Предприятие	Стойности на продажбите в евро	Коефициент за тежест	Продължителност	Допълнителен размер	Основен размер в евро
Bong	140 000 000	15	4,5	15	115 500 000
[…] GPV	125 086 629	15	4,5	15	103 196 000
Hamelin	185 521 000	15	4,416	15	150 717 000
Mayer-Kuvert	70 023 181	15	4,5	15	57 769 000
Printeos [...]	143 316 000	15	4,5	15	118 235 000

16 Освен това в съображения 85—87 от първоначалното решение Комисията приема, че основните размери не следва да се коригират на основание точки 28 и 29 от Насоките, освен за Mayer-Kuvert, за което следва да се приложи намаление от 10 % поради ограниченото му участие в нарушението.

17 В раздел, озаглавен „Адаптиране на основните размери“, Комисията констатира, че предвид факта, че по-голямата част от продажбите на засегнатите страни е била реализирана на един и същ пазар, на който те са участвали в картел в продължение на много години, на практика всички размери на глобите могат да достигнат тавана от 10 % от общия оборот, и че прилагането на въпросния таван ще бъде по-скоро правило отколкото изключение (съображение 88 от първоначалното решение). В това отношение Комисията припомня практиката на Общия съд, като отбелязва, че подобен подход би могъл да породи съмнения в светлината на принципа, че санкцията трябва да е непосредствено свързана с нарушението и с неговия извършител, доколкото би могъл да доведе при определени условия до положение, в което нито едно разграничаване според тежестта на нарушението или смекчаващите обстоятелства вече няма да може да се отрази върху размера на глобата (решение от 16 юни 2011 г., Putters International/Комисия, T-211/08, EU:T:2011:289, т. 75). С оглед на особените обстоятелства по настоящото дело Комисията приема за уместно да упражни правото си на преценка и да приложи точка 37 от Насоките, която ѝ позволява да се отклони от методологията в Насоките (съображения 89 и 90 от първоначалното решение).

18 Съображения 91 и 92 от първоначалното решение гласят следното:

„(91) В настоящия случай основният размер се адаптира по начин, който взема предвид стойността на продажбите на продукта, предмет на картела, спрямо общия оборот, както и разликите между страните в зависимост от индивидуалното им участие в нарушението. Най-общо размерът на глобите ще бъде определен пропорционално на нарушението и така че да постигне в достатъчна степен възпиращ ефект.

(92) В резултат на това ще бъде намален размерът на глобите, изчислени за всички страни. Предвид особените обстоятелства в настоящия случай и с оглед на това, че всички страни са били активни в различна, но все пак значителна степен в продажбата на стандартни пощенски пликове по каталог и на специално отпечатаните пощенски пликове, се предлага намаляване от 98 % от глобата, която трябва да се наложи за извършеното от GPV нарушение, от 90 % за това на Tompla, от 88 % за Bong и Mayer-Kuvert, както и от 85 % за Hamelin“.

19 Резултатът от това адаптиране на основните размери може да бъде обобщен, както следва (вж. също таблицата в съображение 93 от първоначалното решение):

Предприятие	Основен размер в евро преди адаптирането	Намаляване в %	Основен размер в евро след адаптирането
Bong	115 500 500	88	13 860 000
GPV	103 196 000	98	2 063 920
Hamelin	150 717 000	85	22 607 550
Mayer-Kuvert	57 769 000	88	6 932 280
Printeos	118 235 000	90	11 823 500

20 Освен това Комисията допълнително намалява размера на глобата на жалбоподателите с 50 % на основание Известието относно сътрудничеството и с 10 % на основание точка 32 от Известието за постигане на споразумение (съображения 99, 102 и 103 от първоначалното решение). На основание на съответните приложими разпоредби размерът на глобите на Hamelin и Mayer-Kuvert се намалява със съответно 25 % и 10 % (сътрудничество) и 10 % (постигане на споразумение) (съображения 100—103 от първоначалното решение).

21 Накрая, от съображения 104—108 от първоначалното решение, включени в раздела „Способност за плащане“, следва, че в резултат на аргументирани искания, направени от Bong и Hamelin на основание точка 35 от Насоките, Комисията свежда размера на техните глоби съответно до 3 118 000 и 4 996 000 EUR. Жалбоподателите не са направили подобни искания до Комисията и глобите им не са намалени на основание на посочената точка.

Б. Решение по дело T-95/15

22 След като жалбоподателите подават жалба на основание член 263 ДФЕС с главно искане за частична отмяна на първоначалното решение, с решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), Общият съд отменя член 2, параграф 1, буква д) от първоначалното решение по съображения, че то е опорочено като недостатъчно мотивирано по смисъла на член 296, втора алинея ДФЕС (решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия, T-95/15, EU:T:2016:722, т. 57 и 58 и т. 1 от диспозитива).

23 Съображенията в подкрепа на отмяната са изложени в точки 45—56 от решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722).

24 Решението от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), е влязло в сила.

В. Решение по дело T-201/17

25 След като на 31 март 2017 г. първият жалбоподател подава в секретариата на Общия съд иска молба с главно искане на основание член 268 ДФЕС за поправяне на вредите, претърпени вследствие на отказа на Комисията да му изплати мораторна лихва върху глобата, възстановена след отмяната на първоначалното решение, с решение от 12 февруари 2019 г., Printeos/Комисия (T-201/17, обжалвано, EU:T:2019:81), Общият съд осъжда Европейския съюз, представляван от Комисията, да поправи вредите, претърпени от първия жалбоподател, като му заплати сумата 184 592,95 EUR заедно с мораторна лихва. Комисията обжалва това решение на Общия съд, като жалбата ѝ е регистрирана под номер C-301/19 P.

Г. Възобновяване на административното производство и приемане на обжалваното решение

26 След постановяването на решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), на 29 март 2017 г. Комисията изпраща на жалбоподателите писмо, с което ги уведомява за намерението си да приеме ново решение, с което да им наложи глоба в същия размер като наложената с първоначалното решение, и същевременно уточнява критериите, които взема предвид при изчисляване на глобите на съответните предприятия, и по-специално методологията, която прилага на основание точка 37 от Насоките. Тя също така приканва жалбоподателите да представят становищата си в триседмичен срок от получаването на посоченото писмо.

27 С писмо от 17 април 2017 г. жалбоподателите представят становищата си, като изтъкват, че приемането на ново решение противоречи на принципа ne bis in idem, тъй като основанията за отмяна на първоначалното решение с решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), не са от чисто процесуален порядък, а с първоначалното решение е било нарушено и основното им право на добра администрация, предвидено в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“). Освен това жалбоподателите считат, че предвижданата глоба е дискриминационна спрямо тях и че в съответствие с решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4, т. 11), Комисията е длъжна по съображения за справедливост да вземе предвид глобата, която им е била наложена от CNC с решението му от 25 март 2013 г.

28 С решение C(2017) 4112 окончателен, от 16 юни 2017 г. за изменение на първоначалното решение (наричано по-нататък „обжалваното решение“), чиито адресати са единствено жалбоподателите, Комисията им налага солидарно глоба в размер на 4 729 000 EUR (членове 1 и 3 и съображения 8 и 9 от посоченото решение).

29 На първо място, в съображение 7 от обжалваното решение е посочено, че частичната отмяна от Общия съд на първоначалното решение като недостатъчно мотивирано има само процесуално значение. Следователно тази отмяна не би могла да бъде квалифицирана като оправдаване по смисъла на член 50 от Хартата (решение от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582, т. 59—63 и 693—695) и Комисията има право възобнови административното производство на етапа, на който е допусната незаконосъобразността (решения от 9 декември 2014 г., Lucchini/Комисия, T-91/10, EU:T:2014:1033, т. 173 и от 9 декември 2014 г., SP/Комисия, T-472/09 и T-55/10, EU:T:2014:1040, т. 277).

30 На второ място, в съображение 8 от обжалваното решение се уточнява, че това решение „предоставя допълнителна информация за методологията, която Комисията е приложила, и за фактите, които е взела предвид, за да определи и адаптира основните размери на глобите, както е посочено в съображения 88—93 от [първоначалното] решение“.

31 На трето място, в съображения 10—22 от обжалваното решение Комисията обяснява залегналите в съображения 88—95 от първоначалното решение методология и причини за „адаптирането“ на основните размери на глобите на основание точка 37 от Насоките.

32 В съображение 14 от обжалваното решение Комисията отбелязва, че е взела предвид минималното намаляване, което е необходимо, за да може основният размер на глобата, която ще бъде наложена на всяко от засегнатите предприятия, да се установи под тавана от 10 % и същевременно да се гарантира, че адаптираният основен размер ще отрази сходното им участие в картела. Освен това там се уточнява, че еднообразно намаляване за всички предприятия би довело до положение, при което всяко от тях би се ползвало без основание от минималното намаляване, което е необходимо, за да може основният размер да се установи под тавана от

10 % за предприятието, чийто основен размер надвишава с най-много посочения таван, а именно GPV, и съответно би се стигнало до глоби, които не отразяват тежестта на нарушенията, извършени от предприятията, и не осигуряват в достатъчна степен възпиращ ефект.

33 В съображение 15 от обжалваното решение се посочва, че Комисията най-напред е адаптирала основния размер за всяко от съответните предприятия, като е взела предвид каква част от общия оборот представлява стойността на продажбите на продукта, предмет на картела (наричана по-нататък „съотношението продукт/оборот“). Адаптирането в първоначалното решение обаче имало за цел също така да се гарантира, че адаптираните глоби ще продължат да отразяват тежестта на цялото нарушение, без да се нарушава относителната тежест на съответните основни размери на засегнатите предприятия, която отразявала сходното им участие в картела. Тези методологически аспекти оказали влияние върху индивидуалното намаление, предоставена на всяко от засегнатите предприятия.

34 Съгласно съображение 16 от обжалваното решение първоначалното решение е отчело съотношението продукт/оборот за всяко от засегнатите предприятия, изчислено като съотношение между общия оборот от продажбите на пощенски пликове и общия световен оборот през 2012 г. Намалението продукт/оборот за предприятие с по-високо съотношението продукт/оборот било по-голямо или поне равно на това за предприятие с по-ниско съотношението продукт/оборот. Съотношенията, посочени в таблица A, сочели, че при всички предприятия, с изключение на Hamelin, индивидуалното съотношение продукт/оборот е твърде високо. След като обаче прехвърлило активите си за производство на пощенски пликове, през 2012 г. Hamelin вече нямало продажби на продукта, предмет на картела, поради което неговото съотношение продукт/оборот било определено чрез съотнасяне на оборота му за 2012 г. към продажбите на продукта, предмет на картела, извършени от бившето му дъщерно дружество.

35 В съображение 17 от обжалваното решение се посочва, че намалението от 98 %, предоставено на GPV, е било необходимо, за да може оборотът му да бъде установен под тавана от 10 %. Тъй като GPV било предприятието с най-високо съотношение продукт/оборот, останалите предприятия получили по-малки намаления, които били индивидуално определени и отчитали както техните съотношения продукт/оборот, така и относителната тежест на определените за тях основни размери.

36 В съображение 18 от обжалваното решение се уточнява, че просто линейно намаляване въз основа на съотношенията продукт/оборот би довело до необосновани резултати и би нарушило относителната тежест на основните размери. При такъв подход адаптираният основен размер на Mayer-Kuvert (със съотношение продукт/оборот 76 %) например щял да бъде по-голям от адаптирания основен размер на жалбоподателите (със съотношение продукт/оборот 90 %), докато преди адаптирането техният основен размер бил повече от два пъти по-голям от този на Mayer-Kuvert. Ето защо целта на методологията, използвана в първоначалното решение, била по съображения за справедливост да се възстанови равновесието между адаптираните основни размери, като определи индивидуални намаления, които отразяват не само съотношенията продукт/оборот, но също и сходното индивидуално участие на засегнатите предприятия, което личи от неадаптираните основни размери.

37 В съображение 19 от обжалваното решение Комисията отбелязва, че е приела, че макар съотношението продукт/оборот при Hamelin да е значително по-ниско от това на останалите предприятия, е необходимо и неговата глоба да бъде намалена, за да се отчете обстоятелството, че ролята му в картела е била подобно на тези на посочените предприятия. Като се имало предвид съотношение продукт/оборот при Hamelin, намаляването на неговия основен размер било най-малко в сравнение с получените от всички останали предприятия.

38 От съображение 20 от обжалваното решение следва, че ако Комисията не беше взела предвид втория етап на този метод и за намаляването се беше основала само на съотношението продукт/оборот на засегнатите предприятия, Hamelin не би получило намаление и основният му размер би бил около 1 275 % по-висок от адаптирания основен размер на жалбоподателите, макар стойността на продажбите на Hamelin да е само с 30 % по-висока от тази на жалбоподателите.

39 В съображение 21 от обжалваното решение съответно се прави изводът, че в резултат на избрания метод и на предоставеното намаление основният размер на глобата, наложена на Hamelin, отразява неговото сходно участие в картела, както и тежестта и продължителността на нарушението, и е достатъчно възпиращ.

40 Таблица A в съображение 22 от обжалваното решение по същество съответства на тази в точка 50 от решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), като същевременно добавя допълнителна колона, в която са посочени съотношенията продукт/оборот на засегнатите предприятия за 2012 г. (вж. т. 34 по-горе).

Предприятие	С[тойност на продажбите в евро] (2007 г.)	Коефициент за тежест	Продължителност (в години)	Допълнителен размер	Основен размер (в евро)	Съотношение продукт/оборот	Адаптиране/ Намаляване	Адаптиран основен размер
[...] GPV	125 086 629	15 %	4,5	15 %	103 196 000	93 %	0,98	2 063 920
[Printeos]	143 316 000	15 %	4,5	15 %	118 235 000	90 %	0,90	11 823 500
Bong	140 000 000	15 %	4,5	15 %	115 500 000	80 %	0,88	13 860 000
Mayer-Kuvert	70 023 181	15 %	4,5	15 %	57 769 000	76 %	0,88	6 932 280
Hamelin	185 521 000	15 %	4,416	15 %	150 717 000	17 %	0,85	22 607 550

41 Съгласно съображение 23 от обжалваното решение останалите етапи от метода за определяне на глобите, приложен в първоначалното решение, не се засягат от решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), поради което не са обяснени отново в обжалваното решение. Въпреки това, предвид искането на жалбоподателите, направено с писмото им от 17 април 2017 г., за отчитане на глобата, наложена от CNC, Комисията посочва, че се произнася по него в съображения 46—55 от посоченото решение.

42 Така, на четвърто място, в съображения 46—55 от обжалваното решение се уточняват причините, поради които Комисията отхвърля посоченото искане, като се припомня, че в хода на производството по приемане на първоначалното решение тя вече е уведомила жалбоподателите, че не счита за нужно, нито за уместно да отчете глобата, наложена от CNC. В това отношение Комисията се основава по-специално на собствената си практика при вземане на решения (решение 89/515/ЕИО на Комисията от 2 август 1989 г. относно производство по прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.553 — Заварени решетки) (ОВ L 260, 1989 г., стр. 1), както и на решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4).

43 На пето място, в съображение 58 от обжалваното решение Комисията отхвърля, що се отнася до адаптирането на основните размери на глобите на основание точка 37 от Насоките, довода на жалбоподателите, изложен в писмото им от 17 април 2017 г., че от една страна, намаленията на основните размери ги дискриминирали, и от друга страна, че трябвало да получат намаление от 95,3671 %, за да се отчете надлежно съотношението им продукт/оборот.

44 В съображение 59 от обжалваното решение, в отговор на довода на жалбоподателите, че съществували очевидни разминавания спрямо тавана от 10 % от общия оборот, Комисията по същество отбелязва, че целта на намаленията не е да бъде установено равнище, гарантиращо еднакво за всички засегнати предприятия съотношение между адаптираните основни размери и общите обороти. Според нея съгласно трайната съдебна практика обстоятелството, че чрез прилагане на метода за изчисляване на основния размер на глобите на дадено предприятие се налага глоба, която представлява по-голям процент от общия му оборот в сравнение с процента на глобите, наложени съответно на всяко от останалите предприятия, не противоречи на принципите на равно третиране и на пропорционалност.

II. Производство и искания на страните

45 На 27 юли 2017 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

46 По предложение на трети състав Общият съд решава на основание член 28 от своя Процедурен правилник да преразпредели делото на разширен съдебен състав.

47 По предложение на съдията докладчик Общият съд (трети разширен състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, поставя на Комисията писмен въпрос относно определянето на съотношението продукт/оборот на GPV. Комисията отговаря на този въпрос в определения срок.

48 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание на 3 април 2019 г.

49 Жалбоподателите искат от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– при условията на евентуалност, да намали размера на глобата, наложена с член 1 от обжалваното решение, като, от една страна, намали основния размер на глобата с 95,3671 % на основание точка 37 от Насоките, и от друга страна, намали допълнително размера на глобата след намаляванията на основание Известието относно сътрудничеството и Известието за постигане на споразумение с поне 33 %,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

50 Комисията иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата като неоснователна,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По първото основание, а именно нарушение на принципите на правна сигурност, защита на оправданите правни очаквания и ne bis in idem

51 Жалбоподателите поддържат, че частичната отмяна на първоначалното решение с решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), не е на процесуално основание както по делата, приключили с решения от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl

Maatschappij и др./Комисия (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582), или от 27 юни 2012 г., Bolloré/Комисия (T-372/10, EU:T:2012:325). Незаконосъобразността, опорочаваща това решение, била толкова тежка, че можела да се квалифицира единствено като материалноправна. Освен това недостатъчното мотивиране на първоначалното решение било толкова сериозно, че не можело да се счита за просто процесуално нарушение. Както следвало от точки 53—55 от решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), в съдебното заседание по дело T-95/15 Общият съд бил принуден да напомни задължението си да преценява служебно дали мотивите са достатъчни, като това било отразено в протокола от съдебното заседание. Освен това задължението за мотивиране било издигнато в ранг на основно право, гарантирано от член 41, параграф 2, буква в) от Хартата, така че от нейното влизане в сила съдебната практика, която до този момент е квалифицирала недостатъчното мотивиране като просто процесуално нарушение, изгубила значение.

52 Според жалбоподателите първоначалното решение било засегнато и от друго материалноправно нарушение, а именно злоупотреба с власт, на което те се позовали в репликата по дело T-95/15, тъй като Комисията съзнателно изтъкнала неверни факти, за да обоснове коригирането на основния размер на глобите. Всъщност в съображение 92 от първоначалното решение било посочено, че „всички страни са били активни в различна, но все пак значителна степен в продажбата на […] пощенски пликове“, докато в съображение 16 от обжалваното решение било прието, че Hamelin не е „еднопродуктово“ предприятие. Въпреки това в таблица A в съображение 22 от обжалваното решение за Hamelin бил определен „еднопродуктов“ коефициент в размер на 17 %, всъщност в размер на 0 % на етапа на приемане на първоначалното решение, с мотива, че поради прехвърлянето през 2010 г. на неговите активи за производство на пощенски пликове, през 2012 г., тоест през релевантната за определяне на „еднопродуктовия“ коефициент година, то вече не било извършило нито една продажба на продукта, предмет на картела. Тази злоупотреба с власт се потвърждавала по-специално в точка 54 от решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), където се признавало, че съображенията, изложени в първоначалното решение, не отговарят на истината.

53 Тежестта на тази неподлежаща на саниране материалноправна незаконосъобразност на първоначалното решение била пречка за това Комисията да наложи отново санкцията, която вече е наложила с посоченото решение. Този подход противоречал на обстоятелството, че първоначалното решение, чиито извод за наличието на нарушение не бил оспорен, е влязло в сила, и нарушавал принципа ne bis in idem по смисъла на член 50 от Хартата, приложим в производствата в областта на правото на конкуренцията. Всъщност обжалваното решение се прибавяло към първоначалното решение, което било влязло в сила в необжалваната си част, без да го заменя. Влизането в сила на първоначалното решение било пречка за приемането на ново решение, което без правно основание да заменя, изменя или допълва неотменено и действащо влязло в сила решение.

54 Обжалваното решение също така противоречало на принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания. За разлика по-специално от случая, по който било постановено решение от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582), и в който първото решение било отменено изцяло, решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), отменило само член 2, параграф 1, буква д) от първоначалното решение, така че същото влязло в сила в останалите си части. При липсата в Регламент № 1/2003 на съответно правно основание, подобно на предвиденото в неприложимия в случая член 9, параграф 2 от този регламент, изменението на влязло в сила решение противоречало на посочените по-горе общи принципи. От обжалваното решение дори не ставало ясно дали то е за чисто „изменение“, както е посочено в заглавието му, за „ново приемане“ (съображение 7) или за „замяна“ (член 1 от разпоредителната част), въпреки че

новите мотиви трябвало да се добавят към предишните, а не да ги заменят. При всяко положение при липсата на правно основание първоначалното влязло в сила решение не следвало да се изменя чрез добавянето на „допълнителна информация“ в обжалваното решение. Жалбоподателите уточняват, че решение от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582), не признава на Комисията „възможност да мотивира по-подробно изчисляването на глобата“ или да „санира“ материалноправен порок, а само да възобнови производството с цел поправяне на пороци във формата или на процесуални пороци на отменения решение, какъвто не бил разглежданият случай, като се има предвид тежестта на извършената злоупотреба с власт.

55 Комисията моли твърденията по първото основание да се отхвърлят като неоснователни.

56 На първо място, следва да се отбележи, че когато Общият съд отмени акт на институциите, по силата на член 266 ДФЕС те са длъжни да предприемат необходимите мерки за изпълнение на отменителното решение. От постоянната съдебна практика следва, че за да изпълнят това задължение, тези институции са длъжни да спазват не само диспозитива на отменителното решение, но и мотивите, довели до постановяването му, които представляват неговата необходима основа, доколкото без тях не може да се определи точният смисъл на постановеното в диспозитива. Всъщност това са мотивите, които, от една страна, указват конкретната разпоредба, приета за незаконосъобразна, а от друга, разкриват основанията за установената в диспозитива незаконосъобразност и които съответната институция е длъжна да вземе предвид, когато заменя отменения акт. Отмяната на акт на Съюза обаче не засяга задължително подготвителните актове във връзка с приемането на посочения акт и не води непременно до анулиране на цялата процедура, предшестваща приемането му, независимо от мотивите по същество или от процесуално естество на отменителното решение. Следователно, освен когато установеното нарушение незаконосъобразност не е довело до недействителност на цялата процедура, за да приемат акт, който да замени предходен отменен или обявен за невалиден акт, посочените институции могат да възобновят процедурата от етапа, на който е допуснато това нарушение, без да е необходимо възможността за възобновяване да е изрично предвидена в приложимата правна уредба, за да могат институциите, които са приели отменения акт, да прибягнат до нея (вж. в този смисъл решения от 7 ноември 2013 г. Италия/Комисия, C-587/12 P, EU:C:2013:721, т. 12 и от 28 януари 2016 г., CM Eurologistik и GLS, C-283/14 и C-284/14, EU:C:2016:57, т. 48—52 и цитираната съдебна практика).

57 Тези принципи се прилагат съответно в областта на правото на конкуренцията, когато съдът на Съюза отменя решение като незаконосъобразно, без самият той да се произнася относно наличието на нарушение и относно санкцията (решение от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582, т. 72, 73 и 693).

58 На второ място, важно е да се припомни, че Съдът също така е приел, че в случай като разглеждания, когато основанието за отмяна на обжалваното решение е процесуален порок като недостатъчно мотивиране и съдът на Съюза не е упражнил правомощието си за пълен съдебен контрол да измени наложената глоба, принципът ne bis in idem не е пречка Комисията да приеме ново решение, с което да наложи глоба на жалбоподателя. Всъщност прилагането на този принцип предполага да е имало произнасяне по наличието на нарушение или да е бил упражнен контрол за законосъобразност по отношение на преценката на нарушението. Така принципът ne bis in idem забранява единствено нова преценка по същество за наличието на нарушение, която би довела било до налагане на втора санкция, която се прибавя към първата, в случай че отново се приеме, че е извършено нарушение, било до налагане на първа санкция, в случай че с първото решение е било прието, че не е извършено нарушение, а с второто решение се приема, че такова е извършено. За сметка на това обаче сам по себе си принципът non bis in idem допуска възобновяване на преследване за едно и също антиконкурентно поведение, когато

първото решение е отменено на формално основание, без да е имало произнасяне по същество по укоримото деяние, тъй като в този случай отменителното решение няма стойността на „оправдаване“ по смисъла, който наказателното право влага в това понятие. В такъв случай санкциите, наложени с новото решение, не се прибавят към тези, наложени с отменения решение, а ги заменят (вж. в този смисъл решение от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, EU:C:2002:582, т. 60—62 и 693—695).

59 Общият съд счита, че в хипотезата на отмяна на решение за налагане на глоба като недостатъчно мотивирано нищо не обосновава различен подход, основан само на обстоятелството, че това решение е прието след производство за постигане на споразумение. Освен това, противно на поддържаното от жалбоподателите, изведените в съдебната практика принципи, припомнени в точки 56—58 по-горе, трябва да се прилагат съответно в хипотезата на само частична отмяна на такова решение, когато е отменена само частта, с която се налага глоба, както в случая член 2, параграф 1, буква д) от първоначалното решение, и се оставя в сила частта от решението, с която се установява, че съответното предприятие носи отговорност за извършеното нарушение. Всъщност в такъв случай нова преценка по същество относно наличието на нарушение, която би довела до ново санкциониране на посоченото предприятие, е изключена на още по-силно основание. При това положение оплакванията за нарушаване на принципите на правна сигурност и защита на оправданите правни очаквания трябва да се отхвърлят директно като неоснователни.

60 Следователно трябва да се прецени дали по силата на член 266, първа алинея ДФЕС, като се има предвид диспозитивът на решението от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), с което частично се отменя първоначалното решение, както и решаващите мотиви на посоченото съдебно решение, Комисията е имала право да санира недостатъчното мотивиране, установено и санкционирано с така постановената отмяна, като приеме обжалваното решение, с което мотивите са изменени или допълнени и на жалбоподателите е наложена същата глоба като наложената с първоначалното решение.

61 В това отношение следва да се припомни, че с точка 1 от диспозитива на решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), Общият съд отменя само член 2, параграф 1, буква д) от първоначалното решение с мотива, че то е опорочено, тъй като не са изложени достатъчно мотиви в съответствие с член 296, втора алинея ДФЕС (решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия, T-95/15, EU:T:2016:722, т. 57 и 58).

62 Тези точки гласят следното:

„57 С оглед на всички съображения, изложени по-горе, следва да се направи изводът, че обжалваното решение е опорочено от недостатъчни мотиви и че трябва да се уважи първото основание, доколкото то почива на нарушение на задължението за мотивиране по смисъла на член 296, втора алинея ДФЕС.

58 Ето защо член 2, параграф 1, буква д) от обжалваното решение следва да се отмени, без да е необходимо да се разглежда твърдението, изведено от злоупотреба с власт, второто и третото основание, както и допустимостта на последното. Освен това не е необходимо да се разглежда второто искане, предявено при условията на евентуалност“.

63 От тези точки следва, че както поддържа Комисията, Общият съд е решил да не се произнася по останалите основания за неправилност на първоначалното решение, изтъкнати по дело T-95/15, включително по злоупотребата с власт, посочена от жалбоподателите в репликата. Така е неоснователно твърдението на жалбоподателите, че отменителният диспозитив се основава на

констатацията за наличие на съществен порок, и дори на злоупотреба с власт, състоящ се по същество в това, че Комисията е изложила мотиви, които не отговорят на истината или на действителното положение.

64 Що се отнася до правните последици на посочения отменителен диспозитив, следва да се припомни, че в съответствие с член 264, първа алинея от ДФЕС действието на този диспозитив се изчерпва с обявяването на „атакувания акт за недействителен“, тоест с обявяването за недействителен на член 2, параграф 1, буква д) от първоначалното решение, без да се отчита степента на „тежест“ на констатирания процесуален порок, нито правният статут на нарушената процесуална норма. В това отношение следва да се уточни, че в качеството им на процесуални правила, чието нарушение е съществено по смисъла на член 263, втора алинея ДФЕС и може да бъде взето предвид служебно и да доведе до отмяна на обжалвания акт, много процесуални гаранции представляват правни норми от висш порядък, като правото на защита по смисъла на член 41, параграф 2, буква а) от Хартата. Това важи и за нарушението на задължението за мотивиране съгласно член 41, параграф 2, буква в) от Хартата и член 296, втора алинея ДФЕС, което е основание за отмяна на член 2, параграф 1, буква д) от първоначалното решение.

65 При това положение се налага констатацията, че частичната отмяна на първоначалното решение, постановена с решението от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), има изцяло процесуално значение по смисъла на съдебната практика, цитирана в точки 56 и 58 по-горе, тъй като санкционира Комисията за това, че изложените от нея мотиви за начина на изчисляване на глобите са недостатъчни и не позволяват както на жалбоподателите да го оспорят надлежно, така и на Общия съд да упражни своя контрол за материалноправна законосъобразност, по-специално що се отнася до спазването на принципа на равно третиране (решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия, T-95/15, EU:T:2016:722, т. 49 и 55).

66 Вярно е, че в точка 55 от решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), Общият съд е посочил също така, че „сбитите мотиви, изложени в съображение 92 от обжалваното решение, могат да оставят погрешното впечатление, че основната причина за хоризонталното адаптиране на основните размери в полза на засегнатите предприятия се състои във факта, че те всички се намират поне в сходни положения, свързани с „еднопродуктовия“ характер на търговската им дейност“, какъвто „[обаче не е с]лучаят на Hamelin […], както признава Комисията в съдебното заседание“. С това обаче се има предвид най-вече непълнота и неразбираемост на мотивите по този въпрос, което е основна хипотеза на недостатъчно мотивиране по член 296, втора алинея ДФЕС. Ето защо от посоченото от Общия съд не може да се заключи, че той е считал, че Комисията е имала намерение да въведе в заблуждение правните субекти или съда на Съюза или съзнателно да изложи факти, които не отговарят на истината или на действителното положение, и още по-малко, че с отмяната на член 2, параграф 1, буква д) от първоначалното решение той е целял да санкционира подобен подход.

67 От това следва, че Комисията е спазила изискванията на съдебната практика, цитирана в точки 56 и 58 по-горе, като е посочила в съображение 7 от обжалваното решение, че частичната отмяна на първоначалното решение като недостатъчно мотивирано има само процесуално значение, поради което не може са счита за оправдаване по смисъла на член 50 от Хартата, и следователно тя има право да възобнови административното производство от етапа, на който е допусната незаконосъобразността, тоест по принцип от момента на приемането на първоначалното решение.

68 Накрая, следва да се отхвърлят и останалите оплаквания на жалбоподателите във връзка с настоящото основание. Първо, противно на поддържаното от тях, стига Комисията да спази предписанията, припомнени в точки 56—59 по-горе, което в случая е направила, понятията, които е използвала в обжалваното решение, за да опише подхода си, а именно „изменя“, „наново приема“ (съображение 7) или „заменя“ (член 1 от диспозитива, заменящ член 2,

параграф 1, буква д) от първоначалното решение), не са определящи. Второ, тъй като съдебната практика, припомнена в точки 56—58 по-горе, почива на тълкуване на обхвата на член 266, първа алинея ДФЕС, твърденията на жалбоподателите за липса на съответното правно основание в Регламент № 1/2003 са неоснователния (вж. по аналогия решение от 28 януари 2016 г., CM Eurologistik и GLS, C-283/14 и C-284/14, EU:C:2016:57, т. 52). Трето, жалбоподателите нямат също така основание да поддържат, че обстоятелството, че първоначалното решение е влязло в сила, е пречка за приемането на ново решение, което заменя, изменя или допълва първоначалното решение в отменената му част, тъй като в противен случай съдебната практика, посочена в точка 58 по-горе, би се обезсмислила. Напротив, като се има предвид, че жалбоподателите не са оспорили първоначалното решение в частта, с която се приема, че те носят отговорност за разглежданото нарушение, и съответно в решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), Общият съд не е дължал произнасяне по нея, само тази част е влязла в сила (вж. в този смисъл решение 14 ноември 2017 г., British Airways/Комисия, C-122/16 P, EU:C:2017:861, т. 80—85) и принципът bis in idem — който забранява единствено да се преценява отново по същество наличието на нарушение за целите по-специално на налагането на нова санкция — в случая задължително е неприложим (вж. т. 59 по-горе).

69 Следователно твърденията по настоящото основание трябва да се отхвърлят изцяло като неоснователни.

Б. По второто основание, а именно нарушение на принципа на равно третиране при определянето на размера на глобата.

1. Припомняне на основните доводи на страните

70 По това основание жалбоподателите твърдят, че в техен ущърб при определяне на основния размер на глобата, която им е наложена, е допуснато нарушение на принципа на равно третиране, свързано по-специално с прилагането на различни ставки на намаление съгласно точка 37 от Насоките. Доколкото определените ставки на намаление се основават на „еднопродуктовия“ характер на засегнатите предприятия, жалбоподателите припомнят, че са единственото предприятие, за което тази ставка (90 %) напълно съвпада с „еднопродуктовия“ му коефициент (90 %), докато тези ставки са по-високи от съответните „еднопродуктови“ коефициенти на всички останали предприятия. Така за Bong, което е с „еднопродуктов“ коефициент 80 %, било приложено намаление от 88 %. Ако на жалбоподателите обаче била призната същата „ставка на увеличение“, по отношение на тях щяла да се приложи ставка на намаление 99 %, тъй като техният „еднопродуктов“ коефициент бил с 10 пункта по-висок от този на Bong.

71 На първо място, жалбоподателите твърдят, че този подход е дискриминационен спрямо тях, като се има предвид какъв процент от общия им оборот е техният адаптиран основен размер в сравнение с Bong и Hamelin. Наложената на жалбоподателите глоба — преди намаленията, предоставени на основание Известието относно сътрудничеството, при процедурата за постигане на споразумение и с оглед на платежоспособността им — била равна на 9,7 % от общия им оборот, докато след „адаптиране“ на основния им размер глобите, наложени на Bong и Hamelin, представлявали едва 4,7 % и 4,5 % от съответния им общ оборот. Този неравен резултат, що се отнася до отклонението спрямо тавана от 10 % от общия оборот, предвиден в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, не се дължал на прилагането на предвидената в Насоките методология за изчисляване, чиято цел било налагането на глоба, „обоснована с оглед тежестта и продължителността“ на извършеното нарушение, а на обстоятелството, че Комисията се

отклонила от тази методология, като, упражнявайки правото си на преценка по точка 37 от Насоките, извършила извънредно адаптиране на основните размери на глобите спрямо тавана от 10 % преди каквото и да било по-нататъшно намаляване.

72 Според жалбоподателите адаптирането, състоящо се в различно намаляване на основните размери на жалбоподателите - 11,8 милиона евро за жалбоподателите, 13,8 милиона евро за Bong и 22,6 милиона евро за Hamelin — е довело до дискриминационно третиране в техен ущърб, тъй като, противно на изискването от член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, получените вследствие на това суми нямали връзка със съответния им размер и икономическа мощ, определени в зависимост от съответния им общ оборот, или 121 милиона евро за жалбоподателите, 296 милиона евро за Bong и 501 милиона евро за Hamelin. Всъщност наложената на жалбоподателите глоба била близка до техния таван от 10 %, докато глобите, наложени на Bong и на Hamelin, не достигали и половината от съответните им тавани. Ако не били адаптирани обаче, всички тези глоби щели да достигнат този таван, или 12,1 милиона евро за жалбоподателите, 29,6 милиона евро за Bong и 50,1 милиона евро за Hamelin. Така глобата, наложена на жалбоподателите след адаптирането, трябвало да бъде много по-ниска от глобите, наложени на Bong и на Hamelin, които имали оборот съответно два и четири по-голям от този на жалбоподателите.

73 Жалбоподателите оспорват да са „получили щедро намаление“, тъй като глобата им, получена при прилагането на тавана от 10 %, била намалена само с 0,3 % (на 9,7 %) в сравнение с много по-големите намаления, от които се били ползвали Bong и Hamelin, чиито нарушения впрочем били със същата тежест и продължителност. Освен това при правилно прилагане на тавана от 10 % нямало да се стигне до налагането на „значително“ по-голяма крайна глоба, тъй като същата щяла да бъде увеличена само със сумата 140 000 EUR, която е напълно незначителна, като се имат предвид намаленията, предоставени на Bong и на Hamelin посредством адаптирането на основните им размери. В случая разликите в третирането не били именно резултат от прилагането на тавана от 10 % като „изравнителен праг“ по смисъла на съдебната практика, а от извънредно адаптиране на основните размери на основание точка 37 от Насоките, което се отклонявало от предвидената там методология за изчисление. Освен това таванът от 10 % бил „законоустановен“ в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 критерий за определяне на глобите също като критериите за тежест и продължителност на нарушението по смисъла на член 23, параграф 3 от същия регламент.

74 Жалбоподателите поддържат, че това различно третиране не е обективно обосновано. В решението си от 16 юни 2011 г., Putters International/Комисия (T-211/08, EU:T:2011:289, т. 80), самият Общ съд признал, че на методологията на Насоките било присъщо смекчаващите обстоятелства да нямат ефект при предприятия с висок „еднопродуктов“ коефициент, и решил да не адаптира глобите. Макар в случая Комисията да можела да се отклони от тази методология, заявявайки че целта ѝ е смекчаващите обстоятелства, признати в полза на Mayer-Kuvert, да се отразят на размера на глобата, която му е наложена, този подход не можел да бъде обективно обоснован, доколкото водел до дискриминационно третиране на жалбоподателите спрямо Bong и Hamelin, тъй като трите предприятия се различавали единствено по общия си оборот. Всъщност, без извънредно „адаптиране“ на основните размери, всички глоби щели да достигнат тавана от 10 % в съответствие с целта на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, позволяващ „глобите да варират съобразно с размера и икономическата мощ на санкционираните предприятия, така че колкото по-голям е оборотът, толкова по-висока е глобата“.

75 Според жалбоподателите разликите между „еднопродуктовия“ коефициент на жалбоподателите (90 %), от една страна, и на Bong (80 %) и Hamelin (17 %), от друга страна, не могат обективно да обосноват това, че глобата, наложена на жалбоподателите, е близка до тавана от 10 % от техния общ оборот, докато глобите, наложени на Bong и на Hamelin, не достигат и половината от съответните им тавани. Жалбоподателите били дискриминирани в още по-голяма степен

спрямо Hamelin чиято дейност дори не била „еднопродуктова“. Всъщност през 2012 г. Hamelin не извършило нито една продажба на продукта, предмет на картела, така че неговият „еднопродуктов“ коефициент бил 0, а не 17 %. Различното третиране не можело да се обоснове обективно и с относителната тежест на неадаптираните основни размери на жалбоподателите (118 235 000 EUR), от една страна, и на Bong и на Hamelin (115 500 000 EUR и 150 717 000 EUR), от друга страна. За сметка на това адаптираният основен размер на жалбоподателите почти достигал тавана от 10 % от общия им оборот (9,7 %), за разлика от Bong и от Hamelin, чиито неадаптирани основни размери не достигали и половината от техния таван (съответно 4,7 % и 4,5 %).

76 Жалбоподателите оспорват довода на Комисията, че приложената по отношение на тях ставка на намаление е възможно най-малката, позволяваща основният размер да бъде намален под тавана от 10 %. Всъщност по отношение на Bong била приложена ставка на намаление от 88 %, макар че 75 % щели да бъдат достатъчни, за да намалят основния му размер (115 500 000 EUR) под този таван (29 631 227 EUR). Също така според същите таблици по отношение на Hamelin била приложена ставка на намаление от 85 %, макар че 67 % цели да бъдат достатъчни, за да намалят основния му размер (150 717 000 EUR) под този таван (50 170 600 EUR). Жалбоподателите считат, че задължението на Комисията да намали глобата им, като приложи по-висока ставка, пропорционална на разликата между техния „еднопродуктов“ коефициент и „еднопродуктовия“ коефициент на другите предприятия, произтича пряко от общия принцип на равно третиране. Всъщност те били единственото санкционирано предприятие, чиято ставка на намаление (90 %) не била увеличена спрямо „еднопродуктовия“ му коефициент (90 %), докато ставките на намаление, приложени спрямо Bong (88 %) и спрямо GPV (98 %), били по-високи от техните съответни реални „еднопродуктови“ коефициенти (80 % и 93 %). В случая на Hamelin ставката на намаление дори достигнала 85 %, при положение че „еднопродуктовият“ му коефициент бил 0 %, тъй като нищо не обосновавало отчитане на съотношението от 17 % на неговото бивше дъщерно дружество, прехвърлено на Bong през 2010 г. Така, за да се премахне тази дискриминация, ставката, която трябвало да бъде призната на жалбоподателите на основание точка 37 от Насоките, трябвало да бъде 95,3671 %, а не 90 %, доколкото след адаптирането щяла да сведе основния им размер до 4,5 % от общия им оборот за 2013 г.

77 На второ място, при условията на евентуалност жалбоподателите също така поддържат, че са били дискриминирани по отношение на адаптираните основни размери. Обжалваното решение придавало по-голямо значение на „относителната тежест“ на неадаптираните основни размери като критерий, определящ ставката на намаление, приложена към всяко предприятие на основание точка 37 от Насоките. Като се имали обаче предвид неадаптираните основни размери, жалбоподателите били дискриминирани и спрямо GPV. Последното се ползвало от ставка на намаление от 98 %, за разлика от признатата на жалбоподателите от 90 %, така че адаптираният му основен размер представлявал едва 2 % от неадаптирания му основен размер. За сметка на това адаптираният основен размер на жалбоподателите представлявал 10 % от техния неадаптиран основен размер, тоест пет пъти повече отколкото в случая на GPV.

78 Това различно третиране не било обективно обосновано. Разликата между „еднопродуктовите“ коефициенти на жалбоподателите и на GPV не била достатъчно голяма за целта, тъй като „еднопродуктовият“ коефициент на GPV (93 %) бил само с три пункта по-висок от този на жалбоподателите (90 %). Като се имала предвид ставката на намаление от 98 %, призната на GPV, по отношение на жалбоподателите трябвало да бъде приложена ставка на намаление от 94,84 %, което до сведе адаптирания им основен размер до 6 100 926 EUR вместо 11 823 500 EUR. Този подход се налагал и с оглед на относителната тежест на неадаптираните основни размери, тъй като неадаптираният основен размер на жалбоподателите бил само с 14,5 % по-висок от този на GPV (118 235 000 EUR срещу 103 196 000 EUR), но адаптираният им основен размер бил 472,8 % по-висок от този на GPV (11 823 500 EUR срещу 2 063 920 EUR). Предоставянето на жалбоподателите на ставка на намаление от 94,84 % довело до това адаптираният им основен размер да достигне 5,16 % от неадаптирания основен размер срещу 2 % за GPV. Впрочем, като

посочвала, че адаптираният основен размер на GPV представлява 17,45 % от този на жалбоподателите, самата Комисия признавала, че не е запазено равновесието между глобите, наложени на жалбоподателите и на GPV.

79 Комисията моли твърденията по настоящото основание да бъдат отхвърлени в тяхната цялост.

80 Тя оспорва твърдението, че таванът от 10 % от общия оборот по член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 е критерий за степенуване на глобите. Ставало въпрос за присъщо ограничение, за законоустановен таван, който, независимо от използвания метод за изчисление, санкцията не може да надхвърли с цел да се избегне налагането на непропорционални и прекомерни глоби, които съответното предприятие няма да е в състояние да плати. Тази цел трябвало да бъде съчетана с необходимостта от осигуряване на достатъчен възпиращ ефект на глобата. С оглед на това таванът от 10 % бил изчисляван въз основа на размера и на икономическата мощ на съответното предприятие, личащи от неговия общ оборот през стопанската година, предхождаща налагането на глобата. Освен това така изразеният в цифри таван имал предимството да бъде предвидим в съответствие с принципите на правна сигурност и законоустановеност на наказанията. Тази предвидимост била засилена в процедурата за постигане на споразумение, в която съответното предприятие трябва да одобри максималния размер на глобата, която може да му бъде наложена. Така за разлика от критериите за тежестта и продължителността на нарушението, предвидени в член 23, параграф 2 ат Регламент № 1/2003, за чието прилагане Комисията разполагала с широко право на преценка, таванът от 10 % не бил критерий за изчисляването на глобите, а преследвал отделна самостоятелна цел. Не ставало също така въпрос за максимална глоба, която трябва да се налага само в най-тежките случаи, а за изравнителен праг, чието прилагане водело единствено до намаляване до едно максимално разрешено равнище на размера на глобата, който се определя единствено с оглед на критериите за тежест и продължителност на нарушението.

81 Освен това Комисията оспорва твърдението, че в случая е нарушила принципа на равно третиране. Тъй като таванът от 10 % от общия оборот бил изравнителен праг, а не критерий за степенуване на глобите, само по себе си обстоятелството, че наложената на дадено предприятие глоба е близка до посочения таван за разлика от глобата, наложена на други участници в картела, не можело да представлява нарушение на посочения принцип. Освен това разликите между глобите на плоскостта на съотношението с общия оборот били „присъщи“ на предвидения в точка 13 от Насоките метод за изчисляване, който не се основавал на общия оборот на засегнатите предприятия. При това положение сравненията, основани на съотношението между глобите и общия оборот или на отклонението на посоченото съотношение от тавана от 10 %, били ирелевантни и не можели да служат като доказателство за различно третиране на жалбоподателите. Всъщност, за да се съобрази с принципа на равно третиране, Комисията не била длъжна да се увери, че окончателният размер на глобите, наложени на предприятията, участвали в едно и също нарушение, отразява разграничаването им с оглед на общия им оборот. Доколкото Комисията им налагала глоби, обосновани за всяко от тях с тежестта и продължителността на нарушението, тя не можела да бъде упреквана за това, че от гледна точка на оборота за някои от тях размерът на глобата е по-висок от този на други предприятия. На още по-голямо основание не било възможно да се заключи, че е налице различно третиране, като се сравнят съотношенията между междинните размери на глобите и тавана от 10 % на всяко предприятие.

82 Комисията уточнява, че принципът на равно третиране търпи ограничения, произтичащи от необходимостта да бъде прилаган едновременно с други общи принципи на правото като принципа на законност, принципа на индивидуализиране на наказанията или изискването глобата да има достатъчен възпиращ ефект. Така, за да получи намаление на глобата, която му е наложена, предприятието не можело да се позовава в своя полза на грешка, допусната при определяне на глобата, наложена на друго предприятие. Дори да се допуснело, че Комисията е допуснала грешка при определяне на размера на глобите, наложени на Bong, на Hamelin или на

GPV, и че тези глоби е трябвало да бъдат по-големи, тази грешка не била основание за допълнително намаляване на глобата, наложена на жалбоподателите. В случая тя приложила за всички предприятия един и същи метод за изчисляване на глобите, като единствената разлика била в леко различните ставки на намаление, предоставени на всяко предприятие. Тези отклонения обаче се основавали на обективни причини, свързани с положението на всяко предприятие и с необходимостта да се следи за това глобите да са достатъчно възпиращи, което съответно било обективно обоснован фактор за разграничаване. Не противоречало на принципа на равно третиране и прилагането на ставки на намаление, така че да се запази връзката между неадаптираните основни размери на отделните глоби.

83 Комисията оспорва твърдението, че е нарушила принципа на равно третиране по отношение на жалбоподателите, като е адаптирала основните размери на глобите и се е отклонила от предвидения в Насоките метод. Тя припомня, че самите жалбоподатели са поискали това извънредно адаптиране в процедурата за постигане на споразумение и са се ползвали от щедра ставка на намаление в размер на 90 %, съответстваща на техния „еднопродуктов“ коефициент, с което глобата им била адаптирана спрямо тежестта и продължителността на нарушението им. Комисията счита, че ако беше приложила тавана от 10 %, тази глоба щеше да бъде значително по-висока, а именно въз основа на общия оборот за 2013 г. - 12 173 000 EUR, въз основа на този за 2015 г. - 13 166 700 EUR, и въз основа на този за 2016 г. - 16 282 000 EUR. За сметка на това методът за изчисляване, който жалбоподателите искат да се приложи, нямало да доведе до по-голяма адекватност на глобите спрямо тежестта и продължителността на нарушението, извършено от всяко предприятие, а щял да е налице риск този резултат да бъде определен единствено от тавана от 10 %. Освен това по-малкото участие на Mayer-Kuvert нямало да се отрази по никакъв начин и размерите на глобите при всяко положение щели да бъдат различни. Следователно Комисията не можела да бъде упреквана, че е наложила на жалбоподателите глоба, която не се основава нито на тежестта, нито на продължителността на нарушението им.

84 Що се отнася до първата част на настоящото основание, Комисията възразява, че не е приложила линейно „еднопродуктовите“ коефициенти чрез определяне за всяко предприятие на ставка на намаление, равна или пропорционална на неговия „еднопродуктов“ коефициент, тъй като нямало норма от правото на Съюза, която да я задължава да го направи. Като имала предвид „еднопродуктовия“ коефициент, тя също така се стремяла да запази връзката между неадаптираните основни размери, които отразявали участието на всяко от предприятията в картела. Освен това, за да бъде глобата възпираща, трябвало приложеното намаление да бъде възможно най-малкото, позволяващо основният размер да бъде намален под тавана от 10 %. Адаптирането на основния размер на глобата на жалбоподателите с по-голяма ставка, пропорционална на разликата между техния „еднопродуктов“ коефициент и „еднопродуктовите“ коефициенти на другите предприятия, щяло да доведе до налагане на жалбоподателите на глоба, която не е достатъчно възпираща. Освен това жалбоподателите се били ползвали от по-голямо намаление в сравнение с Bong и с Hamelin, тъй като адаптираните размери били съответно 11 823 500 EUR, 13 860 000 EUR и 22 607 550 EUR. Що се отнася до Bong, Комисията уточнява, че макар по отношение на него да била приложена ставка на намаление (88 %), която е по-висока от неговия „еднопродуктов“ коефициент (80 %), в абсолютни стойности адаптираният му основен размер (13 860 000 EUR) бил по-голям от този на жалбоподателите (11 823 500 EUR), при това независимо от обстоятелството, че стойността на продажбите и неадаптираният основен размер на жалбоподателите (143 316 000 EUR и 118 235 000 EUR) били по-големи от тези на Bong (140 000 000 EUR и 115 500 000 EUR). Що се отнася до Hamelin, Комисията приложила за него най-ниската ставка на намаление от всички предприятия (85 %). Единствено GPV се ползвало от по-висока ставка на намаление от жалбоподателите поради, от една страна, по-високия му и дори най-висок „еднопродуктов“ коефициент (93 %) и от друга страна, поради необходимостта да му се предостави минимална ставка на намаление от 98 %, за да се осигури адаптиран основен размер, по-нисък от тавана от 10 % от общия му оборот. Положението на жалбоподателите обаче било различно, тъй като „еднопродуктовият“ им коефициент бил 90 % и

тъй като минималната ставка на намаление, необходима, за да бъде адаптираният им основен размер по-нисък от тавана от 10 % от общия им оборот за 2013 г., била 89,9 % (88,9 % по отношение на общия оборот за 2015 г. и 86,2 % по отношение на общия оборот за 2016 г.). Накрая, линейно отчитане на „еднопродуктовия“ коефициент щяло да означава да му се признае прекалено голямо значение и да доведе до несправедливи последици. Така адаптираният основен размер на Mayer-Kuvert, чийто „еднопродуктов“ коефициент бил 76 %, бил по-висок (57 769 000 - 70 % = 13 864 560 EUR) от адаптирания основен размер на жалбоподателите (118 235 000 - 90 % = 11 823 500 EUR), докато неадаптираният основен размер на жалбоподателите бил повече от два пъти по-висок от този на Mayer-Kuvert (118 235 000 EUR за жалбоподателите спрямо 57 769 000 EUR за Mayer-Kuvert). Въз основа на това Комисията заключава, че ставката на намаление, приложена за всяко предприятие, произтича от обща преценка на множество фактори, а не само от „еднопродуктовия“ коефициент. Всъщност целта на жалбоподателите била да се ползват от ставката на намаление, приложена за другите предприятия, а не да се отстрани незаконосъобразност. При всяко положение, като се имал предвид общият им оборот през 2015 г., адаптираният основен размер на глобата им представлявал не 9,7 %, а 8,97 % от този оборот.

85 Въз основа на това Комисията заключава, че оплакванията на жалбоподателите са несъстоятелни, доколкото те искат таванът от 10 % да се трансформира в критерий за изчисляване на глобите. От постоянната съдебна практика обаче следвало, че размерите, определени при междинни изчисления, можели да надвишат посочения таван. Що се отнася до окончателните размери на глобите, Комисията отбелязва, че жалбоподателите не се сравняват с GPV, на което, при по-висок от техния „еднопродуктов“ коефициент (98 %) и малко по-нисък неадаптиран основен размер (103 196 000 EUR), е определен адаптиран основен размер, представляващ 9,6 % от общия му оборот, тоест едва 0,1 % по-малко от това, което представлява адаптираният основен размер на жалбоподателите, или 9,7 %, и е наложена глоба, представляваща процент (7,07 %) от общия му оборот, който е по-голям в сравнение с окончателната глоба на жалбоподателите (3,88 % или 2,9 % спрямо общия оборот за 2015 г. или за 2016 г.). Жалбоподателите не се сравнявали и с Mayer-Kuvert, чиято окончателна глоба е по-голяма от тяхната като абсолютна стойност (4 991 000 EUR срещу 4 729 000 EUR), независимо че Mayer-Kuvert е участвало в по-малка степен в нарушението и че стойността на продажбите му е по-малко от половината от стойността на продажбите на жалбоподателите (70 023 181 EUR срещу 143 316 000 EUR).

86 Що се отнася до втората част от настоящото основание, Комисията припомня, че адаптирането на основните размери няма за цел да се приложи автоматично „еднопродуктовият“ коефициент на всяко от предприятията, а най-напред, като се има предвид посоченият коефициент, глобата да се намали с процента, необходим за установяване на адаптирания основен размер на глобата на всяко предприятие под тавана от 10 %, след което — да се запази равновесието между глобите, наложени след това адаптиране. Що се отнася до GPV, неадаптираният основен размер (103 196 000 EUR) представлявал 87,2 % от неадаптирания основен размер на жалбоподателите (118 235 000 EUR), който следователно надвишавал с 12,7 % този на GPV. Освен това „еднопродуктовият“ коефициент на GPV (93 %) бил по-висок от този на жалбоподателите (90 %). Според Комисията, макар адаптираният основен размер на GPV (2 063 920 EUR) да представлява 17,45 % от адаптирания основен размер на жалбоподателите (11 823 500 EUR), това се основава на обща преценка на всички обективни обстоятелства, свързани с положението на всяко предприятие. Нямало никаква причина при изчисляване на глобата на жалбоподателите Комисията да извърши адаптиране единствено чрез сравняване с GPV. Така неадаптираният основен размер на жалбоподателите бил също така по-висок с 2,32 % от този на Bong, с 204 % от този на Mayer-Kuvert и с 21,56 % от този на Hamelin. От една страна обаче, „еднопродуктовият“ коефициент на GPV (93 %), който е по-висок от този на жалбоподателите, обосновал по-голямо намаление в сравнение с предоставеното на другите предприятия, а от друга страна, за разлика от случая на жалбоподателите минималното намаление, необходимо за установяване на адаптирания основен размер на GPV под тавана от 10 %, било 98 %. При това

положение евентуалното различно третиране било обективно обосновано. Всъщност жалбоподателите били поставени в по-благоприятно положение чрез прилагането на ставка на намаление от 90 %, въпреки че предвид общият им оборот за 2015 г. (или за 2016 г.), минималното намаление, необходимо за установяване на адаптирания им основен размер под тавана от 10 %, било 88,9 % (2015 г.) или 86,2 % (2016 г.).

2. Предварителни бележки

87 По настоящото основание жалбоподателите твърдят, че принципът на равно третиране е нарушен спрямо тях при прилагането на метода за изчисляване на наложените глоби, и по-специално — на метода за адаптиране на основните размери в съответствие с точка 37 от Насоките, представен накратко в таблица A в съображение 22 от обжалваното решение.

88 Основното оплакване на жалбоподателите е, че по отношение на тях Комисията приложила дискриминационна ставка на намаление от 90 %, точно съответстваща на техния „еднопродуктов“ коефициент, но различна от ставката, от която са се ползвали другите предприятия, и по-специално Bong и Hamelin. Вследствие на това дискриминационно адаптиране на основните размери адаптираният основен размер на жалбоподателите бил 9,7 % от общия им оборот, докато адаптираните основни размери на Bong и на Hamelin представлявали едва 4,7 % и 4,5 % от съответния им общ оборот. Тези различни отклонения спрямо тавана от 10 % от общия оборот били резултат от различно претегляне на съответните размер и икономическа мощ на посочените предприятия, определени в зависимост от съответния им общ оборот — или 121 милиона евро за жалбоподателите, 296 милиона евро за Bong и 501 милиона евро за Hamelin — което противоречало на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 и не било обективно обосновано нито по-специално от относителната тежест на неадаптираните основни размери на жалбоподателите, Bong и Hamelin, нито от необходимостта посочените основни размери да бъдат установени точно под тавана от 10 %, която би оправдала намаляване само със 75 % в случая на Bong и със 67 % в случая на Hamelin.

89 При условията на евентуалност жалбоподателите поддържат, че глобата, която им е наложена, е също така дискриминационна с оглед на основните размери, адаптирани на основание точка 37 от Насоките, по-специално в сравнение с глобата на GPV, по отношение на което е приложена ставка на намаление от 98 % от основния му размер срещу едва 90 % в случая на жалбоподателите, така че адаптираният му основен размер е представлявал само 2 % от неговия неадаптиран основен размер. За сметка на това адаптираният основен размер на жалбоподателите представлявал 10 % от техния неадаптиран основен размер, тоест пет пъти повече отколкото в случая на GPV, въпреки че неадаптираните основни размери на жалбоподателите и на GPV били твърди близки помежду си.

90 Общият съд намира, че е уместно най-напред да прецени дали правната обосновка на оплакванията на жалбоподателите е правилна в светлината на признатите от съдебната практика критерии относно по-специално спазването на принципа на равно третиране и прилагането на тавана от 10 % от общия оборот, предвиден в член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003. След това ще бъде разгледан въпросът дали методът за адаптиране на основните размери на глобите, изложен в обжалваното решение, съответства на тези критерии, и по-специално на критериите, отнасящи се до принципа на равно третиране.

3. Преглед на съдебната практика

91 Следва да се припомни, че принципът на равно третиране представлява общ принцип на правото на Съюза, закрепен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права. Съгласно постоянната съдебна практика, която е приложима и в областта на правото на конкуренцията, този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се

третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. решения от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 186 и цитираната съдебна практика, и от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, т. 51 и цитираната съдебна практика).

92 В този смисъл нарушаването на принципа на равно третиране чрез различно третиране предполага разглежданите положения да са сходни по всички признаци, които ги характеризират. Признаците, които характеризират различните положения, и съответно сходният им характер, трябва по-специално да бъдат определени и преценени с оглед на предмета и целта на акта на Съюза, който установява разглежданото различие. Освен това трябва да бъдат взети предвид и принципите и целите на правото в областта, към която спада разглежданият акт (вж. решение от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 187 и цитираната съдебна практика). Съдебната практика уточнява, че Комисията трябва да прецени във всеки конкретен случай, предвид неговия контекст и целите на установения с Регламент № 1/2003 санкционен режим, търсеното въздействие върху съответното предприятие по-специално като вземе предвид оборот, който отразява действителното икономическо положение на това предприятие в периода, през който е извършено нарушението (решения от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, т. 53 и от 19 март 2015 г., Dole Food и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, C-286/13 P, EU:C:2015:184, т. 144 и цитираната съдебна практика).

93 В това отношение съдебната практика признава, че при определянето на размера на глобата може да се вземе предвид както общият оборот на предприятието, който съставлява показател, макар и приблизителен и несъвършен, за размера на същото и за неговата икономическа мощ, така и делът от този оборот, който се формира от стоките, предмет на нарушението, и следователно може да бъде показател за мащаба на това нарушение. Така частта от общия оборот, формирана от продажбата на стоките, които са предмет на нарушението, отразява най-добре икономическото значение на това нарушение (вж. в този смисъл решения от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, т. 54 и 59, от 19 март 2015 г., Dole Food и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, C-286/13 P, EU:C:2015:184, т. 145 и 149 и от 1 февруари 2018 г., Kühne + Nagel International и др./Комисия, C-261/16 P, непубликувано, EU:C:2018:56, т. 81).

94 В съответствие с тази съдебна практика точка 13 от Насоките предвижда, че „[п]ри определяне на основния размер за налаганите глоби Комисията ще отчита стойността на продажбите на стоки и услуги на предприятието, с които нарушението е свързано пряко или косвено […] в даден географски район в ЕИП“. В точка 6 от същите насоки се уточнява, че „[се с]чита […], че комбинацията от стойността на продажбите, с които е свързано нарушението, и продължителността на нарушението осигурява подходящ еквивалент за отразяване на икономическото значение на нарушението, както и относителната тежест на всяко предприятие в нарушението“ (вж. в този смисъл решения от 12 ноември 2014 г., Guardian Industries и Guardian Europe/Комисия, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, т. 56, от 19 март 2015 г., Dole Food и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, C-286/13 P, EU:C:2015:184, т. 147 и от 1 февруари 2018 г., Kühne + Nagel International и др./Комисия, C-261/16 P, непубликувано, EU:C:2018:56, т. 65 и цитираната съдебна практика).

95 Освен това е било постановено, че макар член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 да оставя на Комисията свобода на преценка, той все пак ограничава нейното упражняване, като въвежда обективни критерии, към които Комисията трябва да се придържа. По този начин, от една страна, размерът на глобата, която може да бъде наложена на дадено предприятие, има таван, който може да бъде изразен в цифри и е абсолютен, така че максималният размер на глобата на предприятието може да бъде определен предварително. От друга страна, упражняването на това право на преценка е ограничено и от правилата за поведение, които Комисията сама си е

наложила, по-конкретно в Насоките (вж. в този смисъл решения от 18 юли 2013 г., Schindler Holding и др./Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 58, от 19 март 2015 г., Dole Food и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, C-286/13 P, EU:C:2015:184, т. 146 и от 7 септември 2016 г., Pilkington Group и др./Комисия, C-101/15 P, EU:C:2016:631, т. 37).

96 Що се отнася до прилагането на член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003, от постоянната съдебна практика следва, че единствено окончателният размер на наложената глоба трябва да спазва максималната граница от 10 % от оборота, предвидена в тази разпоредба, и че последната не забранява на Комисията да стигне в хода на различните етапи на изчисляване на глобата до междинен размер над тази граница, стига окончателният размер да не надхвърля посочената граница. Така, ако след изчисляването се окаже, че окончателният размер на глобата трябва да се намали с размера, който надхвърля посочената горна граница, фактът, че някои фактори, като тежестта и продължителността на нарушението, не се отразяват ефективно върху размера на наложената глоба, е просто последица от прилагането на тази горна граница към посочения окончателен размер. Всъщност целта на посочената горна граница на глобата е да се предотврати налагането на глоби, за които може да се предвиди, че е невъзможно да бъдат платени от съответните предприятия предвид размера на тези предприятия, определен, макар и приблизително и несъвършено, с оглед на общия им оборот. Следователно става дума за граница, която се прилага еднакво за всички предприятия в зависимост от размера на всяко едно от тях и цели да се избегнат прекомерни и непропорционални глоби. Така тази горна граница има цел, която е различна и самостоятелна спрямо целта на критериите за тежест и продължителност на нарушението. Единствената възможна последица от посочената граница е, че изчисленият въз основа на тези критерии размер на глобата ще се намали до максимално разрешеното равнище. Прилагането ѝ означава, че съответното предприятие не заплаща глобата, която по принцип би дължало при преценка, извършена въз основа на тези критерии (вж. в този смисъл решения от 12 юли 2012 г., Cetarsa/Комисия, C-181/11 P, непубликувано, EU:C:2012:455, т. 80—84, от 7 септември 2016 г., Pilkington Group и др./Комисия, C-101/15 P, EU:C:2016:631, т. 36 и от 26 януари 2017 г., Mamoli Robinetteria/Комисия, C-619/13 P, EU:C:2017:50, т. 83 и 84 и цитираната съдебна практика).

97 Въз основа на това Съдът заключава, че определянето за всички санкционирани предприятия, участвали в едно и също нарушение, на глоби в размер на 10 % от съответния им оборот, ако е следствие единствено от прилагането на предвидения в член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003 таван, не представлява нарушение на принципите на пропорционалност и на равно третиране. Освен това с оглед на целта на този таван обстоятелството, че при прилагането на Насоките от Комисията често или редовно се стига до това размерът на наложената глоба да бъде равен на 10 % от оборота, не може да постави под въпрос законосъобразността на прилагането на посочения таван (вж. в този смисъл решение от 26 януари 2017 г., Mamoli Robinetteria/Комисия, C-619/13 P, EU:C:2017:50, т. 85 и 86). В същия смисъл Общият съд е приел, от една страна, че таванът от 10 % от общия оборот на предприятие, което е нарушило правилата в областта на конкуренцията, представлява само изравнителен праг, и от друга страна, че фактът, че наложената на такова предприятие глоба е много близка до посочения таван, докато този процент е по-нисък за други участници в картела, сам по себе си не може да съставлява нарушение на принципа на равно третиране или на пропорционалност, тъй като тази последица е присъща на тълкуването на тавана от 10 % просто като изравнителен праг, който се прилага след евентуално намаляване на размера на глобата поради смекчаващи обстоятелства или поради принципа на пропорционалност (в. в този смисъл решение от 12 декември 2012 г., Novácke chemické závody/Комисия, T-352/09, EU:T:2012:673, т. 161—163 и цитираната съдебна практика).

98 Прието е също така, че що се отнася до определянето на размера на глобата, прилагането на различни методи за изчисляване не бива да води до дискриминация между предприятията, които са участвали в споразумение или в съгласувана практика, противоречаща на член 101,

параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 9 юли 2012 г., Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия, C-628/10 P и C-14/11 P, EU:C:2012:479, т. 58 и от 11 юли 2013 г., Ziegler/Комисия, C-439/11 P, EU:C:2013:513, т. 133 и цитираната съдебна практика).

99 Накрая, както Общият съд признава в решение от 20 май 2015 г., Timab Industries и CFPR/Комисия (T-456/10, EU:T:2015:296, т. 74), потвърдено с решение от 12 януари 2017 г., Timab Industries и CFPR/Комисия (C-411/15 P, EU:C:2017:11), тези изведени в съдебната практика принципи се прилагат съответно при изчисляването на глобите, наложени след процедура за постигане на споразумение.

4. По правилността на правната обосновка на изложените оплаквания

100 От изведените в съдебната практика принципи, припомнени в точки 91—99 по-горе, следва, че за целите на контрола за спазване на принципа на законосъобразност в конкретния случай трябва да се направи разграничение между, от една страна, задължителната равнопоставеност при определянето на основния размер на глобите, които ще се наложат на съответните предприятия, и от друга страна, прилагането по отношение на посочените предприятия на тавана от 10 % по член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003, който може да варира в зависимост от съответния им оборот.

101 Всъщност, при все че е вярно, че Комисията законосъобразно може да избере, както в настоящия случай, метод за изчисляване на основния размер, основан на стойността на продажбите, осъществени през една цяла година, обхванатата от нарушението, а именно 2007 г. в първоначалното решение, за да характеризира икономическото значение на нарушението, както и относителната тежест на всяко участвало в него предприятие (вж. съдебната практика, цитирана в т. 93 и 94 по-горе), в този контекст тя е длъжна да спазва принципа на равно третиране. За разлика от това прилагането на тавана от 10 % за определяне на окончателния размер на глобите по принцип не зависи нито от това икономическо значение на нарушението, нито от относителната тежест на всяко участвало предприятие, нито от тежестта или продължителността на извършеното от същото нарушение, посочено по-горе, а е напълно автоматично и е свързано единствено с общия оборот на предприятието, поради което в съдебната практика е прието, че от това прилагане не би могло да произтече по-специално нарушение на принципа на равно третиране. Напротив, като се има предвид неговата цел — различна и самостоятелна спрямо критериите за тежест и продължителност на нарушението — като предвидим и еднакво прилаган горен праг, предназначен да се гарантира, че на предприятията няма да бъдат налагани глоби, които са прекомерни и непропорционални спрямо техния размер и платежоспособността им, автоматичното му прилагане ipso facto съответства на принципа на равно третиране (вж. съдебната практика, цитирана в точки 96 и 97 по-горе).

102 Следва да се припомни, че в случая жалбоподателите не оспорват като такова прилагането на тавана от 10 %, нито в качеството му на изравнителен праг на окончателните глоби на съответните предприятия, нито в качеството му критерий за извънредни корекции на междинен стадий от изчисляването на глобите, а именно при определяне на основните размери, за установяването им под този праг. Както основателно отбелязва Комисията, в хода на административното производство жалбоподателите дори изрично са поискали да се извърши извънредно адаптиране на техния основен размер на основание точка 37 от Насоките, за да се отчете „еднопродуктовият“ им характер (вж. т. 9 по-горе). В това отношение жалбоподателите не оспорват също така обстоятелството, че Комисията се е водила от методологията, предвидена в решение от 16 юни 2011 г., Putters International/Комисия (T-211/08, EU:T:2011:289, т. 80), за да отчете по-специално „еднопродуктовия“ характер на съответните предприятия, разбира се, с изключение на Hamelin, както и по-малкото участие на Mayer-Kuvert в

нарушението, за да гарантира, че произтичащото от това смекчаващо обстоятелство ще се отрази върху окончателния размер на глобата, която ще му бъде наложена (съображения 11—13 от обжалваното решение).

103 Това което обаче оспорват жалбоподателите, по-специално по първата част на настоящото основание, е както начина, по който Комисията е адаптирала основните размери, така и резултата от адаптирането — що се отнася до отклоненията от тавана от 10 % — които били дискриминационни спрямо тях.

104 Във връзка с това най-напред се налага констатацията, че е неоснователно твърдението на Комисията, че прилагането на тавана от 10 % на този междинен стадий от изчисляването на глобите, които ще бъдат наложени, ipso facto води до резултати, съответстващи на принципа на равно третиране, след като отчита различния общ оборот на всички съответни предприятия. Всъщност, когато, както в конкретния случай, по силата на правото си на преценка по точка 37 от Насоките Комисията избере извънредно да вземе предвид тавана от 10 % още на междинния стадий на изчисляване на глобите, тя прави това извън приложното поле в тесен смисъл на член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003, така че изведените в съдебната практика принципи, припомнени в точки 96 и 97 по-горе, не могат да се прилагат директно. Така, противно на това, което твърди, като се ръководи от тавана от 10 % извън неговите формални правни граници и го използва като критерий за диференциране и дори за степенуване на глобите на междинен стадий, тя подхожда по начин, който може да породи резултати, противоречащи на принципа на равно третиране, като се имат предвид по-специално санкционната и възпиращата цел, свързани с критериите за тежест и продължителност на нарушението.

105 Ето защо следва да се прецени дали, като се е ръководила от методологията, изложена в решение от 16 юни 2011 г., Putters International/Комисия (T-211/08, EU:T:2011:289, т. 80), Комисията е спазила принципа на равно третиране в контекста на адаптирането на основните размери на глобите. За целта, като се има предвид съдебната практика, цитирана в точка 92 по-горе, следва да се прецени дали съответните предприятия и по-специално жалбоподателите, от една страна, и Bong, Hamelin (твърдения по първата част от основанието) и GPV (твърдения по втората част от основанието), от друга страна, са били в еднакви или сходни положения, дали тези положения са били третирани еднакво или различно и дали евентуалното различно третиране е било обективно обосновано.

5. По сходството на разглежданите положения, тяхното еднакво/различно третиране или обективната обоснованост на посоченото третиране

а) Предварителни бележки

106 За да се прецени дали индивидуалните положения на съответните предприятия са сходни или не, следва да се вземат релевантните данни, както и изчисленията, които Комисията е извършила в първоначалното и в обжалваното решение, за да определи и адаптира основните размери на глобите, така както тези данни и изчисления са възпроизведени в следната таблица:

Предприятие	Стойности на продажбите в евро за 2007 г.	Коефициент за тежест	Продължителност (в години)	Допълнителен размер	Основен размер в евро	Съотношение продукт/оборот	Адаптиране /намаляване	Адаптиран основен размер
Bong	140 000 000	15 %	4,5	15 %	115 500 000	80 %	88 %	13 860 000
[...] GPV	125 086 629	15 %	4,5	15 %	103 196 000	93 %	98 %	2 063 920
Hamelin	185 521 000	15 %	4,416	15 %	150 717 000	17 %	85 %	22 607 550
Mayer-Kuvert	70 023 181	15 %	4,5	15 %	57 769 0 00	76 %	88 %	6 932 280
Printeos [...]	143 316 000	15 %	4,5	15 %	118 235 000	90 %	90 %	11 823 500

107 От посочената таблица следва, че за да определи, преди да ги адаптира, основните размери на глобите (наричани по-нататък „неадаптираните основни размери“), Комисията надлежно е взела предвид разликите в стойностите на продажбите, осъществени от засегнатите предприятия, както и различната продължителност на участието им в нарушението (4,5 години, с изключение на Hamelin - 4,416 години) и е приложила по отношение на тях един и същи метод за изчисляване, като ги е умножила по един и същи коефициент за тежест (15 %) и е добавила към тях допълнителен размер, определен чрез прилагане на един и същи процент (15 %), в съответствие с точки 13, 21 и 25 от Насоките.

108 При това положение, предвид санкционната цел на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 и на Насоките и предвид прилагането по отношение на жалбоподателите и останалите предприятия на един и същи метод за изчисляване на този стадий те са се намирали в сходни положения за целите на изчисляване на съответните им глоби. Всъщност с оглед на тази санкционна цел и по-специално с оглед на възпирането, зависещи от размера и икономическата мощ на съответните предприятия, разликите в стойностите на продажбите са по принцип подходящ критерий за диференциране, тъй като отразява икономическото значение на разглежданото нарушение, както и относителната тежест на всяко предприятие, участвало в това нарушение, и съответно е важна предпоставка за правилното прилагане на принципа на равно третиране при изчисляването на основните размери (вж. съдебната практика, цитирана в т. 93 и 94 по-горе).

109 Ето защо трябва да се заключи, че в случая неадаптираните размери са определени в съответствие с принципа на равно третиране.

110 Следва обаче да се провери дали Комисията е третирала еднакво положения, които не са сходни, или е третирала различно положения, които са еднакви или сходни, с начина по който е извършила извънредно адаптиране на основните размери на основание точка 37 от Насоките.

б) По еднаквото адаптиране на основните размери на глобите

1) По изложения в обжалваното решение метод за адаптиране

111 Следва да се припомни, че Комисията е приложила различни ставки на намаление по отношение на жалбоподателите (90 %), Bong (88 %), Hamelin (85 %) и GPV (98 %), които освен за жалбоподателите не съответстват на съотношенията продукт/оборот на тези предприятия, или 90 % за жалбоподателите, 80 % за Bong, 17 % за Hamelin и 93 % за GPV (вж. съображения 15—17 от обжалваното решение).

112 Целите, причините и методът за изчисление, на които се основава извършеното от Комисията адаптиране на основните размери, са изложени в съображения 10—22 и 57—62 от обжалваното решение (вж. т. 31 и следващите по-горе), като се изменят и допълват мотивите на първоначалното решение, довели до отмяната му с решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), и дори се излагат нови спрямо тях мотиви.

113 Така, както следва от съображение 15 от обжалваното решение, Комисията най-напред адаптира основните размери, като взема предвид дела на стойността на продажбите на продукта, предмет на картела, в общия оборот на всяко от засегнатите предприятия, което тя нарича съотношението продукт/оборот. Според Комисията това адаптиране има за цел едновременно да се гарантира, че адаптираните размери продължават да отразяват общата тежест на нарушението, без при това да се нарушава относителната тежест на съответните основни размери на посочените предприятия, отговарящи на сходното им участие в картела. Това съотношение продукт/оборот е изчислено въз основа на общия оборот от продажбите на продукта, предмет на картела (пощенски пликове), спрямо общия световен оборот за 2012 г. на всяко от тези предприятия. Както следва от таблица A в съображение 22 от обжалваното решение, предприятие с по-високо съотношение продукт/оборот получава ставка на намаление, по-голяма или равна на тази на предприятие с по-ниско съотношение продукт/оборот (съображение 16 от обжалваното решение).

114 Посочено е, че единствено Hamelin, вследствие на прехвърлянето на активите му за производство на пощенски пликове, през 2012 г. няма вече продажби на продукта, предмет на картела, поради което неговото съотношение продукт/оборот е преценено чрез сравняване на оборота му за 2012 г. с осъществените от неговото бивше дъщерно дружество през тази година продажби на продукта, предмет на картела. Освен това е посочено, че GPV, което е предприятието с най-високо съотношение продукт/оборот, получава намаление от 98 %, което е необходимо, за да се установи оборотът му под тавана от 10 %. Вследствие на това останалите предприятия получили по-малки намаления, определени индивидуално и отразяващи съответното им съотношение продукт/оборот, както и относителната тежест на определените им основни размери (съображение 17 от обжалваното решение).

115 Според Комисията линейно намаление, основано на индивидуалните съотношения продукт/оборот, би довело до необосновани резултати и би нарушило относителната тежест на основните размери. При такъв подход например адаптираният основен размер на Mayer-Kuvert, със съотношение продукт/оборот 76 %, би се оказал по-голям от този на жалбоподателите, чието съотношение продукт/оборот е 90 %, при положение че преди адаптирането основният им размер е бил повече от два пъти по-голям от този на Mayer-Kuvert. Ето защо по съображения за справедливост използваната методология целяла да възстанови равновесието между основните размери, като предостави индивидуални намаления, отразяващи не само съотношението продукт/оборот, но и сходното участие на засегнатите предприятия в картела, което личи от неадаптираните основни размери (съображение 18 от обжалваното решение).

116 Накрая Комисията уточнява, че макар Hamelin да е имало значително по-ниско от другите предприятия съотношение продукт/оборот, е било необходимо и неговата глоба да се намали, за да се отчете обстоятелството, че ролята му в картела е сходна с това на посочените предприятия. Предвид съотношението продукт/оборот на Hamelin, намалението на основния му размер било най-малко в сравнение с намаленията, които получили всички останали предприятия (съображение 19 от обжалваното решение). Ако Комисията беше основала намаленията само на съотношението продукт/оборот на засегнатите предприятия, Hamelin нямало да получи намаление и неговият основен размер щял да бъде близо с 1 275 % по-висок от адаптирания основен размер на жалбоподателите, въпреки че стойността на продажбите на Hamelin била само с 30 % по-висока от тази на продажбите на жалбоподателите (съображение 20 от обжалваното решение). От това следвало, че определянето на основния размер на глобата на Hamelin отразява неговото сходно участие в картела, както и тежестта и продължителността на нарушението, и е достатъчно възпиращо (съображение 21 от обжалваното решение).

117 С оглед на изложеното по-горе, следва да се отбележат следните обстоятелства, накарали Комисията да извърши извънредно адаптиране на основните размери на глобите, които е щяла да наложи на засегнатите предприятия:

– необходимостта от определяне на ставка на намаление, която да установи основният размер под тавана от 10 % от общия оборот,

– определянето на ставка на намаление по-специално в зависимост от съотношението продукт/оборот на засегнатите предприятия за 2012 г., но не линейно (като по-високо съотношение продукт/оборот води до по-висока ставка на намаление и референтно е GPV със съотношение продукт/оборот 93 % и намаление от 98 %),

– възстановяването на равновесие между адаптираните основни размери, като се предоставят индивидуални ставки на намаление, които да отразяват не само съотношенията продукт/оборот, но също и сходното участие на засегнатите предприятия в картела, което личи от неадаптираните основни размери,

– в случая на Hamelin, определянето на най-ниската ставка на намаление в размер на 85 % въз основа на съотношение продукт/оборот в размер на едва 17 %, определено при отчитане на продажбите на неговото бивше дъщерно дружество за 2012 г., за да се възстанови по съображения за справедливост равновесието между неговия адаптиран основен размер и този на останалите предприятия (тъй като намаление в зависимост единствено от съотношението продукт/оборот води до основен размер близо с 1 275 % по-висок от адаптирания основен размер на жалбоподателите, въпреки че стойността на продажбите на Hamelin е само с 30 % по-висока от тази на продажбите на жалбоподателите).

2) По законосъобразността на принципите и целите, които са били водещи при адаптирането на основните размери

118 Що се отнася до нелинейното намаляване на основните размери на глобите, които ще бъдат наложени на засегнатите предприятия, основавано на различните съотношения продукт/оборот, жалбоподателите по същество се оплакват от това, че Комисията е определила по-специално на Bong ставка на намаление от 88 %, която е почти толкова голяма като определената на жалбоподателите (90 %), въпреки че съотношението продукт/оборот на Bong, което е 80 %, е с 10 % по-ниско от тяхното (90 %). Въз основа на това те заключават, че за да се спази принципът на равно третиране, ставката на намаление, която следва да им бъде определена, би трябвало да е по-висока. Освен това на принципа на равно третиране противоречало и обстоятелството, че

така адаптираният основен размер представлявал, по-специално в случая на Bong, едва 4,7 % от общия му оборот, при положение че адаптираният основен размер на жалбоподателите бил равен на 9,7 % от техния общ оборот.

119 Като се има обаче предвид, че Комисията не е определила ставките на намаление единствено или схематично въз основа на тези различни съотношения продукт/оборот, е неоснователно твърдението на жалбоподателите, че това задължително води до неправилност на сравнителната преценка и дори до различно третиране в техен ущърб. Това обаче не променя факта, че за целите на сравняването на разглежданите случаи е необходимо да се изходи от различните неадаптирани основни размери, които са били определени при спазване на принципа на равно третиране и едновременно с това — при отчитане на тежестта на извършеното нарушение и на санкционната и възпиращата цел (вж. т. 107 и 108 по-горе). За целта следва да се провери дали резултатите от съответното адаптиране на посочените основни размери с помощта на съотношенията продукт/оборот продължават в достатъчна степен да са свързани с релевантните критерии по член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 и Насоките, и по-конкретно с тежестта на нарушението и със санкционната и възпиращата цел, чиято преценка зависи по-специално от размера и от икономическата мощ на съответните предприятия.

120 В това отношение следва да се припомни, че жалбоподателите не оспорват това, че съотношенията продукт/оборот са били взети предвид по отношение на всички съответни предприятия, за да се адаптират основните им размери под тавана от 10 % от общия им оборот, а само това, че ставките на намаление са определени не линейно, според жалбоподателите — в техен ущърб, въз основа на посочените съотношения и с цел да се запази равновесието между различните глоби в зависимост от тежестта на участието на всяко от засегнатите предприятия, като същевременно се гарантира, че основните размери са под тавана от 10 % от общия оборот (вж. т. 117, второ и трето тире по-горе). Трябва обаче да се констатира, че прилагането на този метод е довело, от една страна, до определяне за жалбоподателите на по-голямо намаление като процент от основния размер (90 %) в сравнение със съответното намаление, определено за Bong (88 %) и Hamelin (85 %), с които те се сравняват, и от друга страна, до това, че относителната тежест на окончателната глоба, която е наложена на жалбоподателите, е леко намаляла и че вследствие на адаптирането на основните размери относителната им позиция в подреждането на съответните предприятия според размера на наложените глоби в намаляващ ред се е подобрила, като те са минали от второ на трето място. Освен това, както основателно отбелязва Комисията, ако само беше приложила посочения таван от 10 %, както е предвидено в член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003, като изравнителен праг в края на процеса на изчисляване на глобата, тоест без междинно адаптиране на основните размери, основано по-специално на съотношенията продукт/оборот, глобата на жалбоподателите е щяла да бъде по-голяма и по-точно — втората, а не третата най-голяма от наложените на всички засегнати предприятия.

121 Също така, като е упражнила правото си на преценка на основание точка 37 от Насоките, както самите жалбоподатели са искали, Комисията по принцип е можела да приеме на това основание нелинеен метод за адаптиране на основните размери, за да отчете необходимостта тези размери да продължават да отразяват сходното участие на съответните предприятия в картела, както и относителната тежест на неадаптираните основни размери, които са им били определени. Всъщност, както по същество се посочва в съображения 17—19 от обжалваното решение, с оглед на основните критерии за определяне на размера на глобите, а именно тежестта и продължителността на нарушението, посочени в член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, е било задължително да се запази достатъчно силна връзка между адаптираните основни размери, от една страна, и неадаптираните основни размери, от друга страна, тъй като последните са определени с оглед на тези критерии, и по-специално — на размера и икономическата мощ на съответните предприятия — за да се гарантира, че санкциите ще имат достатъчен възпиращ ефект (вж. т. 119 по-горе). За сметка на това едно линейно схематично

намаляване на основните размери, основано единствено на съотношенията продукт/оборот, не би гарантирало такъв резултат, а би довело по-конкретно, най-вече в случаите на Bong и Mayer-Kuvert, до определяне на адаптирани основни размери, значително по-големи от тези на жалбоподателите, въпреки че неадаптираните основни размери на тези предприятия са били по-малки от този на жалбоподателите.

122 В това отношение е уместно да се уточни, че противно на това, което твърдят жалбоподателите, съотношението продукт/оборот като по-скоро необичаен коефициент за изчисляване, който съчетава стойността на продажбите и общия оборот, само по себе си не е — за разлика от критерия за стойността на продажбите като такъв — нито критерий, подходящ за отразяване на размера и икономическата мощ на дадено предприятие и следователно икономическото значение на участието му в нарушението (вж. по аналогия съдебната практика, цитирана в т. 93 по-горе), нито определящ критерий за определянето на глоба. Ако беше такъв, по-високото съотношение продукт/оборот би могло да обоснове съответно увеличаване на основния размер на глоба, за да се отразят по-добре този размер и тази икономическа мощ и да се постигне санкционната и възпираща цел. В случая обаче Комисията само е използвала това съотношение като помощно средство за коригиране надолу и дори за обратен подход чрез определяне, макар и не линейно, за предприятията с по-високо такова съотношение на по-голяма ставка на намаление, като същевременно се отчита необходимостта от осигуряване на равновесие между адаптираните основни размери в зависимост от относителната тежест на съответните предприятия в извършването на нарушението. В този контекст жалбоподателите не отчитат и релевантността на общия оборот като критерий, представителен за размера и икономическата мощ на предприятие (вж. т. 88 по-горе), при положение че в съдебната практика, цитирана в точка 93 по-горе, ясно е посочено, че стойността на продажбите на продукта, предмет на картела, е по-подходящ за целта критерий, който освен това по причините, изложени в точки 119 и 121 по-горе, трябва да бъде отразен в основните размери на глобите, които ще бъдат наложени. При това положение, дори само по тази съображения не може да се приеме доводът на жалбоподателите, че избраната от Комисията методология за адаптиране е довела до резултати, които нямат отношение към размера и икономическата мощ (вж. т. 72 по-горе) и са дискриминационни, доколкото се отклоняват в различна степен от тавана от 10 % от общия оборот.

123 Напротив, в случая Комисията се стремяла да запази равновесието между адаптираните основни размери, от една страна, и относителната тежест на участието на засегнатите предприятия и необходимостта да се осигури достатъчен възпиращ ефект на глобите, от друга страна, като е определила нелинейно индивидуални ставки на намаление, за да гарантира, че тези размери не надхвърлят тавана от 10 %, но продължават да отразяват сходното участие на посочените предприятия в посоченото нарушение, измерено в зависимост от техния размер и тяхната икономическа мощ.

124 От това следва, че отчитането от Комисията на индивидуални ставки на намаление, основани не само на съответните съотношения продукт/оборот на засегнатите предприятия, но също и на необходимостта от запазване на достатъчна връзка между адаптираните основни размери, от една страна, и относителната тежест на тяхното участие в нарушението и необходимостта да се осигури достатъчен възпиращ ефект на глобите, както те са отразени в неадаптирания основен размер, от друга страна, представлява в светлината на критериите и целите на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 равно третиране на сходни положения по смисъла на принципа на равно третиране. Всъщност, освен целта за установяване на основните размери под тавана от 10 %, този подход е преследвал и целта адаптираните основни размери да изразяват както тежестта на нарушението, измерена в зависимост от размера и икономическата мощ на засегнатите предприятия, така и възпиращия ефект на санкцията, които са отразени в неадаптираните основни размери, почиващи на стойността на продажбите на продукта, предмет на картела. За сметка на това линейно схематично намаляване на основните размери в зависимост единствено от съотношението продукт/оборот, което не е точно подходящ

критерий за отразяване на размера и икономическата мощ на засегнатите предприятия, не би осигурило запазването на такава връзка, а напротив, би могло да я наруши и дори да я прекъсне изцяло (вж. т. 122 по-горе).

125 В светлината на тези принципи и цели, от които се е ръководило адаптирането на основните размери на глобите, които ще бъдат наложени на съответните предприятия, следва да се извърши по-точна преценка на това дали жалбоподателите са били или не в сходно положение с Bong и Hamelin, от една страна (главните твърдения по първата част), и с GPV, от друга страна (твърденията при условията на евентуалност по втората част), и дали тези положения са били третирани еднакво или различно и евентуално — обосновано или не.

в) Сравняване с положението на Bong

126 Предвид изложените по-горе съображения следва да се констатира, че Комисията по същество правилно изтъква (вж. т. 84 по-горе), че макар съотношението продукт/оборот на Bong да е било с 10 % по-ниско от това на жалбоподателите, е следвало да се отчете обстоятелството, че неадаптираният размер на Bong е бил малко по-малък от този на жалбоподателите. При това положение независимо от тази разлика между съответните съотношения продукт/оборот Комисията законосъобразно е можела да приеме, че не е обосновано да се определят адаптирани основни размери, между които има съществени разлики. След адаптирането му адаптираният основен размер на Bong (13 860 000 EUR) е бил дори по-голям от този на жалбоподателите (11 823 500 EUR), което доказва, че приложената спрямо жалбоподателите ставка на намаление от 90 % — която е по-висока от ставката от 88 %, приложена спрямо Bong — дори им е донесла сравнително предимство. Ето защо Комисията не е допуснала грешка при преценката, като е приела, че допълнително намаляване на адаптирания основен размер на жалбоподателите, каквото те са искали, би довело до това да им се предостави непропорционално предимство и да им се наложи глоба, която не е достатъчно възпираща спрямо сравнителното изходно положение, предвид неадаптираните основни размери, определени в зависимост от стойността на продажбите на продукта, предмет на картела.

127 От това следва също така, че твърдяното наличие на значително отклонение на адаптираните основни размери спрямо тавана от 10 % от общия оборот, а именно 4,7 % за Bong и 9,7 % за жалбоподателите, е резултат единствено от равното адаптиране, разгледано и потвърдено в точки 120—125 по-горе, така че направеното в това отношение оплакване трябва да се отхвърли като неоснователно.

128 Впрочем, дори да се предположи, че нелинейното адаптиране на основния размер на Bong трябва да се квалифицира като различно третиране на сходни положения, определени единствено от съотношенията продукт/оборот, което не е така, такова различно третиране при всяко положение по съображенията, изложени в точки 121—124 по-горе, би било обективно обосновано за целите на възстановяването на равновесието на глобите в зависимост от санкционната и възпиращата цел и съответно не може да представлява нарушение на принципа на равно третиране по отношение на жалбоподателите.

129 При това положение оплакването за различно третиране на жалбоподателите в сравнение с Bong трябва да се отхвърли като неоснователно.

г) Сравняване с положението на Hamelin

130 Що се отнася до сравняването с положението на Hamelin, трябва да се констатира, че от съображения 16, 17, 19 и 20 от обжалваното решение следва, че с оглед на данните за референтната 2012 година, предназначени за определяне и адаптиране на основните размери, положението на Hamelin е било уникално и следователно различно от това на останалите

засегнати предприятия, включително жалбоподателите. Това се дължи, от една страна, на обстоятелството, че икономическата му дейност не е „еднопродуктова“, и от друга страна, на това, че съотношението му продукт/оборот е едва 17 % и освен това е преценено, като са взети предвид продажбите за 2012 г. на бившето му дъщерно дружество, което е продадено на Bong през 2010 г.

131 Всъщност, както по същество следва от съображение 19 от обжалваното решение, за разлика от положението на останалите засегнати предприятия адаптирането на основния размер на Hamelin на основание точка 37 от Насоките чрез прилагане на ставка на намаление от 85 %, тоест най-ниската в сравнение с приложените за другите предприятия, е извършено не заради неговият „еднопродуктов“ характер, нито поради съотношението му продукт/оборот, което е 17 %, а основно по съображения за справедливост, свързани със сходното му участие в картела и с необходимостта от възстановяване на равновесието между наложените глоби. В същия смисъл в съображение 20 от обжалваното решение е посочено, че ако по отношение на Hamelin не е била приложена ставка на намаление от 85 % от основния размер, този размер е щял да бъде с около 1 275 % по-висок от този на жалбоподателите, въпреки че стойността на продажбите му на продукта, предмет на картела, за 2007 г. е била само с 30 % по-висока от тази на жалбоподателите. Въпреки това, както подчертава Комисията, такъв резултат е щял да бъде непропорционален и несъвместим с необходимостта от възстановяване на равновесието между глобите, които би трябвало да отразяват сходното участие на съответните предприятия в нарушението и да гарантират при сравнение достатъчен възпиращ ефект, подобно на ефекта, отразен в неадаптираните основни размери, които са определени въз основа на стойността на продажбите на продукта, предмет на картела, за 2007 г., за да се отчетат съответният размер и съответната икономическа мощ на посочените предприятия.

132 При това положение, макар подходът на Комисията по отношение на Hamelin — доколкото тя му е предоставила ставка на намаление от 85 %, основана главно на съотношението продукт/оборот, което е предназначено да отчете „еднопродуктовия“ характер на останалите предприятия, въпреки че самото Hamelin не е било такова предприятие и съотношението му по този аспект е било твърде ограничено — адаптирането на неговия основен размер е било обективно обосновано, предвид критериите, посочени в точки 120—124 по-горе и обстоятелството, че участието на Hamelin в нарушението, което е довело до определяне на неговия неадаптиран основен размер, е било в голяма степен сходно с това на останалите предприятия (вж. т. 107 и 108 по-горе). В това отношение е важно да се припомни, че адаптираният основен размер на глобата на Hamelin продължава да е най-голям в сравнение с тези на останалите предприятия, което отчита, че стойността на продажбите, за които то носи отговорност, през 2007 г. е най-висока, както и че съотношението му продукт/оборот е най-ниско. Тези обстоятелства в тяхната съвкупност са отразени чрез предоставянето на ставка на намаление от 85 %, която е по-ниска от тази на всички други предприятия, като това е довело до определяне на адаптиран основен размер почти два пъти по-висок от този на жалбоподателите (22 607 550 EUR в сравнение с 11 823 500 EUR), който Комисията законосъобразно е можела да окачествi като пропорционален и достатъчно възпиращ. В този контекст следва да се има предвид също така, че макар още неадаптираният основен размер на Hamelin да е бил най-висок (150 717 000 EUR), той е надвишавал този на жалбоподателите (118 235 000 EUR) само с около една четвърт. При тези обстоятелства Комисията е имала основание да вземе предвид потенциално прекомерния основен размер на Hamelin като друго особено обстоятелство по смисъла на точка 37 от Насоките, за да обоснове извършването на значително адаптиране на посочения размер и да гарантира, че подобно на останалите основни размери той ще бъде не само под тавана от 10 %, но и в равновесие спрямо тях.

133 Следователно наличието на значителни разлики между адаптираните основни размери спрямо тавана от 10 % от общия оборот, а именно 4,5 % за Hamelin и 9,7 % за жалбоподателите, е само резултат от обективно обоснованото адаптиране, разгледано и потвърдено в точки 130—132 по-горе, така че направеното в това отношение оплакване трябва да се отхвърли като неоснователно.

134 Не може да се уважи и оплакването, че Комисията нямала право да определи за Hamelin съотношение продукт/оборот в размер на 17 %. Напротив, след като Комисията е определила неадаптираните основни размери на всички засегнати предприятия, включително Hamelin, въз основа на стойността на продажбите продукта, предмет на картела, за 2007 г., тоест към момент, в който Hamelin все още е извършвало дейност по производство и продажба на продукта, предмет на картела, е било дори необходимо тя да определи фиктивно, но въпреки това достатъчно надеждно съотношение продукт/оборот на Hamelin за 2012 г., за да може да извърши еднакво адаптиране на посочените основни размери.

135 Ето защо оплакването за различно третиране на жалбоподателите спрямо Hamelin и съответно изложените като главни твърдения по първата част от настоящото основание следва да се отхвърлят като неоснователни.

д) Сравняване с положението на GPV

136 Твърденията на жалбоподателите по втората част от настоящото основание, изложени при условията на евентуалност, по същество са, че Комисията ги е дискриминирала по отношение на GPV, като му е определила основен размер, който е определено по-нисък от техния.

137 Що се отнася до сравняването с положението на GPV, следва да се припомни, че за разлика от жалбоподателите, на които за целите на определяне на основния размер е била предоставена ставка на намаление от 90 %, точно съответстваща на тяхното съотношение продукт/оборот, GPV се е ползвало от намаление в размер на 98 %, което е с пет пункта повече от неговото съотношение продукт/оборот в размер на 93 %. От това е произтекъл адаптиран основен размер, който е определено по-малък от този на останалите засегнати предприятия, и по-специално на Bong и жалбоподателите (2 063 920 EUR срещу 13 860 000 EUR и 11 823 500 EUR), въпреки че неадаптираните основни размери на GPV, на Bong и на жалбоподателите са били доста близки (103 196 000 EUR, 115 500 000 EUR и 118 235 000 EUR).

138 Както следва от съображение 17 от обжалваното решение, според Комисията този подход е бил необходим по-специално за да може неадаптираният основен размер да бъде установен точно под тавана от 10 % от общия оборот на GPV през 2013 г., а ставката на намаление от 98 % е бил максималният референтен размер, спрямо който са били определени останалите ставки на намаление. Всъщност в отговор на поставен от Общия съд писмен въпрос от Комисията потвърждава, че през 2012 г. общият оборот на GPV е бил 23 460 596 EUR (послужил за определяне на неговото съотношение продукт/оборот), а през 2013 г. е бил 23 356 449 EUR (послужил за междинното прилагане на тавана от 10 %). В производството пред Общия съд Комисията обяснява също, че предоставянето на GPV на ставка на намаление от 98 % се е дължало главно на необходимостта основният му размер да бъде установен под тавана от 10 %, на обстоятелството, че в сравнителен план неговото съотношение продукт/оборот е било най-високо, и на това, че общият оборот е намалял значително през 2012 г. и 2013 г. (вж. т. 86 по-горе).

139 Като се имат обаче предвид, първо, относително голямата стойност на продажбите на продукта, предмет на картела, извършени от GPV през 2007 г., която е довела до определянето на неадаптирания му основен размер, второ, особено ниският му в сравнение с останалите предприятия оборот за 2012 г. и 2013 г. и трето, обстоятелството, че в случая на GPV

отчитането на съотношението продукт/оборот и на тавана от 10 % за адаптиране на основния размер задължително е трябвало да доведе до съществено и дори непропорционално намаляване на посочения размер, трябва да се констатира, че положението на GPV е било различно от това на останалите предприятия, включително жалбоподателите. При това положение прилагането спрямо него на същата методология за адаптиране на основния размер посредством по-специално прилагането на съотношението продукт/оборот, за да се установи посоченият размер под тавана от 10 %, е представлявало различно третиране в полза на GPV.

140 Нещо повече, макар по този начин Комисията да е смятала да приложи духа на решение от 16 юни 2011 г., Putters International/Комисия (T-211/08, EU:T:2011:289, т. 80), това не променя обстоятелството, че това действие е довело определянето за GPV на адаптиран основен размер, значително по-малък от този на останалите предприятия. Най-вече, противно на случаите на Bong, на Hamelin и на жалбоподателите и на изискванията, припомнени в точка 123 по-горе, посоченият основен размер вече не бил достатъчно силно свързан с неадаптирания основен размер на GPV, въпреки че последният би трябвало да отразява по-специално действителния размер и действителната икономическа мощ на това предприятие, които определят относителното значение на неговото участие в нарушението. Следователно в случая на GPV Комисията е извършила твърде схематично и негъвкаво адаптиране на основния размер с оглед на тавана от 10 %, като не е отчела особеността на положението му, изразяваща се в съществения разминаване между стойността на продажбите му за 2007 г. като основен критерий, отразяващ неговия размер и икономическата му мощ, и общия му оборот през 2012 г. и 2013 г. Следователно този подход е причинил отделяне на адаптирания основен размер на GPV от критериите и от санкционната и възпиращата цел по член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, като на този междинен стадий от процеса на изчисляване на глобите е довел до резултат, който обикновено се получава едва в края на този процес, тоест при прилагането на изравнителния праг от 10 % на основание член 23, параграф 2, втора алинея от същия регламент.

141 Така в съответствие с тази методология отчитането в полза на GPV на неговото съотношение продукт/оборот и на тавана от 10 %, независимо от значителното разминаване между стойността на неговите продажби и общия му оборот, е трябвало да доведе до прекъсване на изискуемата връзка между неадаптираните и адаптираните основни размери. Вследствие на това, противно на целта, подчертана от самата Комисия при сравняване на положението на Bong, на Hamelin и на жалбоподателите, неадаптираният основен размер вече не е могъл да отрази размера и икономическата мощ на GPV и да осигури достатъчен възпиращ ефект спрямо него, нито да постигне равновесие между посочения размер и този на глобите на останалите предприятия, така че това различно третиране не може да бъде обективно обосновано. В това отношение Комисията не би могла да се позовава на съдебната практика, посочена в точки 96 и 97 по-горе, чието прилагане зависи точно от спазването на тавана от 10 % като изравнителен праг в края на процеса на изчисляване на глобата, а не на междинния му стадий на адаптиране на основните размери на глобите (вж. т. 104 по-горе). Всъщност, ако основният размер на GPV не беше адаптиран, глобата, която щеше да му бъде наложена в крайна сметка след прилагане на посочения таван, щеше да бъде значително по-голяма, а именно около 2,34 милиона евро вместо 1,651 милиона евро, колкото са наложени с първоначалното решение.

142 Следователно прилагането по отношение на GPV на метода за адаптиране на основните размери представлява различно третиране в сравнение с останалите предприятия, и по-специално с Bong и жалбоподателите, което не е обективно обосновано.

143 От това обаче не следва, че твърденията по втората част от настоящото основание, изложени при условията на евентуалност, трябва да бъдат приети.

144 В това отношение трябва да се констатира, че от една страна, в съдебното заседание жалбоподателите няколкократно потвърждават, че не оспорват законосъобразността на наложените на останалите предприятия глоби, които са влезли в сила, включително на глобата, наложена на GPV. От друга страна, дори по-благоприятното третиране на GPV, което не е обективно обосновано, да е незаконосъобразно, следва да се припомни, че спазването на принципа на равно третиране трябва да се съчетава със спазване на принципа на законност, съгласно който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на другиго (решения от 5 декември 2013 г., Solvay/Комисия, C-455/11 P, непубликувано, EU:C:2013:796, т. 109, от 16 юни 2016 г., Evonik Degussa и AlzChem/Комисия, C-155/14 P, EU:C:2016:446, т. 58 и от 14 септември 2017 г., LG Electronics и Koninklijke Philips Electronics/Комисия, C-588/15 P и C-622/15 P, EU:C:2017:679, т. 91).

145 От това следва, че жалбоподателите не биха могли да се позоват в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза единствено на GPV. В случая това е още по-малко възможно, тъй като, от една страна, първоначалното решение е влязло в сила по отношение на GPV и размерът на наложената на същото глоба не е предмет на настоящия спор, и от друга страна, всички останали засегнати предприятия, с изключение на GPV, са третирани по един и същи начин въз основа на една и съща методология за адаптиране на основните размери на глобите. Всъщност, ако искането на жалбоподателите да им бъде призната по-висока ставка на намаление, бъде уважено, това би могло да постави под въпрос извода, че при адаптирането на основните размери принципът на равно третиране е спазен спрямо тях при сравнение с Bong, Mayer-Kuvert и Hamelin, чиито глоби също са влезли в сила и в сравнение с които жалбоподателите вече са облагодетелствани (вж. т. 118—135 по-горе). При всяко положение жалбоподателите не са доказали, че допуснатата по отношение на GPV незаконосъобразност е свързана с прилагането на различен правен критерий за определяне на размера на глобата или е довела до намаляване в техен ущърб на относителната тежест на GPV в нарушението (вж. в този смисъл решение от 14 септември 2017 г., LG Electronics и Koninklijke Philips Electronics/Комисия, C-588/15 P и C-622/15 P, EU:C:2017:679, т. 95 и 96).

146 Следователно твърденията по втората част от настоящото основание следва да се отхвърлят като неоснователни и съответно следва да се приеме, че посоченото основание изобщо не е налице.

B. По петото основание, а именно нарушение на принципите на пропорционалност и на недопускане на дискриминация или на справедливост

147 Жалбоподателите твърдят, че Комисията незаконосъобразно не е взела предвид глобата, вече наложена от CNC с решението от 25 март 2013 г. (съображения 46 и 56 от обжалваното решение). Те не твърдят, че е нарушен принципът ne bis in idem, а че е нарушен принципът на пропорционалност, съгласно тълкуването му в решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4, т. 11), който е от значение дори при неприложимост на принципа ne bis in idem и е известен в германската правна доктрина като принцип на приспадане (Anrechnungsprinzip) или изискване за справедливост, спазвано от самата Комисия в досегашната ѝ практика при вземане на решения.

148 В съображение 50 от обжалваното решение Комисията неправилно отхвърлила възможността за сравняване на предходната ѝ практика при вземане на решения с разглеждания случай, като посочила, че не е доказано, че жалбоподателите се намират в затруднено икономическо положение или че комбинираното въздействие на двете санкции е толкова значимо, че следва да се заключи, че има прекомерно възпиращо действие. Както вече е било посочено на Комисията в хода на административното производство, икономическото положение на жалбоподателите се е влошило значително поради икономическата и финансова криза и общото намаляване на търсенето на хартиени пощенски пликове в една все по-цифровизирана

среда, поради които причини те били претърпели загуби в размер на 2 900 000 EUR през 2013 г., които се прибавили към загубите преди облагане, претърпени през 2012 г., в размер на 18 855 000 EUR, от които 12 002 000 EUR — заради глобите, наложени от CNC. Така през февруари 2014 г. те били принудени да уволнят 132 от работещите в основния производствен център в Алкала де Енарес (Испания), или 28 % от работещите там, а нетните им доходи през 2013 г. спаднали с 8,5 % спрямо 2012 г. Що се отнася до прекомерния възпиращ ефект, жалбоподателите припомнят, че наложената от CNC глоба е в размер на 10 % от общия им оборот, докато наложената с обжалваното решение е в размер на 9,7 % от същия общ оборот. При това положение комбинираното им въздействие надхвърляло почти два пъти тавана от 10 %.

149 Жалбоподателите уточняват, че са представили подробна информация, доказваща връзката, „частичното припокриване“ или очевидните взаимно допълване и взаимодействие между деянията, за които в крайна сметка са санкционирани от CNC, и тези, за които са санкционирани с обжалваното решение. Всъщност картелът, за който са санкционирани с последното, можел да се обясни единствено въз основа на и в общата или организационната рамка на споразуменията, сключени между предприятията, които са били обект на разследване след присъединяването на Испания към Европейските общности през 1986 г. До тази дата антиконкурентните споразумения на испанския пазар от 1978 г. били сключвани на национално равнище, като се има предвид, че този пазар бил защитен срещу вноса с мито от 36 % върху пощенските пликове. Вследствие на това присъединяване и премахването на митата, испанските производители осъзнали, че просъществуването на споразуменията им зависи от това испанският пазар да бъде защитен от навлизането на чуждестранни производители. При това положение тези споразумения били разширени, така че да обхванат Франция и Португалия, със споразумение, сключено в Париж (Франция) на 16 юли 1986 г. между основните испански и френски производители, и с подобно споразумение, сключено преди това с основните португалски производители. Тези споразумения били доведени до знанието на всички испански производители, обединени в Asociación Española de Fabricantes de Sobres y Manipulados de Papel y Cartón para la Enseñanza y la Oficina (ASSOMA) на среща, състояла се на 16 октомври 1986 г. Впоследствие, през 1995 г. те били разширени с включването на Hamelin, а през 1999 г. — с включването на шведския производител Bong, така че да обхванат и северните страни, Обединеното кралство и Франция. Поради това действието на споразуменията в Испания зависело от съществуването на европейски споразумения, защитаващи испанския пазар от навлизането на чуждестранни производители.

150 Според жалбоподателите неотчитането на глобата, наложена от CNC, било също така дискриминационно спрямо тях. Те били единственото предприятие сред приетите за отговорни за нарушението, предмет на първоначалното решение, на което национален орган за защита на конкуренцията наложил санкция за деяния, свързани с тези, за които Комисията наложила санкция. Противно на посоченото в съображение 55 от обжалваното решение, искането за намаляване, основано на решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4), не им предоставяло фактически предимство, а целяло да се признае фактическо обстоятелство, което не е налице при другите предприятия, санкционирани с първоначалното решение. Ето защо жалбоподателите молят Общия съд — при условията на евентуалност спрямо първото основание и допълнително спрямо второто основание — да измени обжалваното решение и да намали наложената им глоба с допълнителен размер от 33 %, за да отчете глобата, наложена от CNC в решението ѝ от 25 март 2013 г., чиято правилност била потвърдена от Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso (Национален съд, отделение за спорни производства) с решение от 29 март 2017 г. Жалбоподателите добавят по същество, че в това решение се признава, че „периодът, в който са извършени [деянията, за които Комисията е наложила санкция,] се припокрива“ с този, за който е наложена санкция от CNC, и че е налице припокриване, що се отнася до продукта (хартиените пощенски пликове). Това потвърждавало, че е налице частично припокриване или дори идентичност между организационната рамка, що се отнася до практиките, санкционирани от CNC, и тези, санкционирани с обжалваното решение.

151 Комисията моли да бъдат отхвърлени твърденията по настоящото основание.

152 По това основание жалбоподателите твърдят, че са нарушени принципите на пропорционалност и на недопускане на дискриминация, и по-специално принципът на справедливост, като по същество се обосновават с това, че в противоречие с предходната си практика при вземане на решения, при изчисляване на глобата, наложена с първоначалното решение и с обжалваното решение, Комисията не е взела предвид глобата, която е била наложена от CNC с решение от 25 март 2013 г. единствено на тях от всички адресати на първоначалното решение, въпреки че размерът на посочената глоба вече е надхвърлял 10 % от общия им оборот (вж. съображения 46—55 от обжалваното решение).

153 Комисията от своя страна оспорва приложимостта в настоящия случай на принципа на справедливост, признат с решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4, т. 11).

154 Най-напред, следва да се припомни, че при постановяване на решението от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4), първо, системата на паралелните правомощия на Комисията и на националните органи за защита на конкуренцията, основана на Регламент № 1/2003 за целите на прилагането на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, все още не е съществувала, второ, правомощията на националните органи за прилагане по-специално на член 101 ДФЕС — и само на параграф 1 от него — са били по-ограничени и трето, начинът на прилагането му паралелно с националното право в областта на конкуренцията още не е бил изяснено с правна уредба по член 103 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др., 14/68, EU:C:1969:4, т. 2—9, и от 21 март 1974 г., BRT и Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs, 127/73, EU:C:1974:25, т. 7 и сл.). Освен това решението от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4), се отнася до прилагането от Bundeskartellamt (Федерална служба за защита на конкуренцията, Германия) единствено на германското право в областта на конкуренцията по отношение на картел, за който Комисията е била започнала паралелно производство за прилагане на член 85 ЕИО. Поради това в това решение Съдът отчита възможността националните органи и Комисията да наложат поотделно и кумулативно глоби, с които в рамките на съответните си правомощия да санкционират „един и същи картел“, което по силата на принципа на справедливост предполага необходимост от избягване на „кумулирането на санкции“.

155 В настоящия случай обаче CNC е приложила както член 101 ДФЕС, така и испанското право в областта на конкуренцията в съответствие с член 3, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1/2003, който именно е регламентът по смисъла на член 103, параграф 1 и параграф 2, буква д) ДФЕС (предишен член 87, параграф 2, буква д) ЕИО) с оглед на прилагането на принципите по членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС и определянето на съотношение между националните законодателства, от една страна, и разпоредбите от правото на Съюза, от друга страна, по смисъла на решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4, т. 4). Всъщност този регламент предвижда не само че прилагането на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС, по силата на пряката приложимост на техните разпоредби, включително член 101, параграф 3 ДФЕС, е възложено до голяма степен на националните органи за защита на конкуренцията (вж. съображение 4 от посочения регламент, в който се посочва системата на пряко прилагане на освобождаването), но също така цели, в съответствие с правилото за сближаване, предвидено в член 3 от него, и с принципа на върховенство (решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др., 14/68, EU:C:1969:4, т. 6) да запази непротиворечивото и дори еднакво прилагане на правото на Съюза в областта на конкуренцията, и по-специално на член 101 ДФЕС, и на съответното национално право в областта на конкуренцията, що се отнася до резултата, който трябва да бъде постигнат, когато е изпълнен критерият за засягане на търговията между държавите членки.

156 От това следва, че когато, както в настоящия случай, е приложим член 101 ДФЕС, вече не е възможно да се счита, че производствата, образувани от националните органи и от Комисията, имат „различни цели“ по смисъла на решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4, т. 11). Това се дължи на факта, че от една страна, доколкото са за прилагане на член 101 ДФЕС, независимо пред кой орган за защита на конкуренцията се провеждат, тези производства имат едни и същи цели, а именно запазването на конкуренцията в рамките на единния пазар (вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Kokott по дело Toshiba Corporation и др., C-17/10, EU:C:2011:552, т. 81), и че от друга страна, доколкото националното право остава приложимо, неговото прилагане трябва в съответствие с член 3, параграф 2, първо изречение от Регламент № 1/2003 да води до същия резултат като правото на Съюза в областта на конкуренцията. От това следва, че в системата на паралелни правомощия по този регламент „кумулиране на санкции“ по смисъла на решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4), е възможно само при паралелно прилагане на член 102 ДФЕС и на съответното национално право, което обаче е по-строго при забраната или санкционирането на едностранно поведение на предприятие, какъвто не е настоящият случай.

157 Противно на поддържаното от жалбоподателите, такова „кумулиране на санкции“ не може да се основе и на твърдяното припокриване на разглежданите нарушения, още по-малко като се имат предвид съответните им териториални последици. В това отношение Съдът вече е постановил във връзка с аналогичен случай на паралелно прилагане на националното право и на правото на Съюза в областта на конкуренцията, в който прилагането на националното право от националния орган за защита на конкуренцията е било само във връзка с антиконкурентното поведение на националната територия, докато производството по прилагане на член 101 ДФЕС, образувано от Комисията, е било във връзка с антиконкурентния характер на същото поведение в рамките на единния пазар, с изключение на съответната национална територия, че принципът ne bis in idem — на който жалбоподателите наистина не се позовават във връзка с настоящото основание — е неприложим, тъй като не е изпълнен критерият за идентичност на деянията (вж. в този смисъл решение от 14 февруари 2012 г., Toshiba Corporation и др., C-17/10, EU:C:2012:72, т. 96—103). Освен това по делото, по което е постановено това решение, въпросът за приложимостта на принципа на справедливост не е повдигнат и не се поставял по начин, аналогичен на случая, разгледан в решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4, т. 11), в който е имало същинско кумулиране на санкции за един и същи картел на територии, които частично са съвпадали, а именно Германия, от една страна, и общия пазар, включително Германия, от друга страна. За разлика от това в настоящия случай, подобно на този, по който е постановено решение от 14 февруари 2012 г., Toshiba Corporation и др. (C-17/10, EU:C:2012:72), още изначално може да се изключи, както такова териториално припокриване, така и такова кумулиране на санкции.

158 Без да е необходимо окончателно произнасяне по въпроса дали принципът на справедливост е приложим в случаи, в които паралелно се прилагат член 101 ДФЕС и националното право, трябва да се констатира, че в настоящия случай деянията, във връзка с които са постановени първоначалното решение и обжалваното решение, и тези, във връзка с които е постановено решението на CNC от 25 март 2013 г., не са отнасят нито до „същия картел“, нито до „кумулиране на санкции“ по смисъла на решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4, т. 3 и 11), и още по-малко до едни и същи деяния, тъй като териториите, обхванати от нарушенията, и продължителността на последните са различни. Както Комисията правилно припомня, продължителността на нарушението, което тя е разгледала и санкционирала в първоначалното решение и в обжалваното решение, обхваща периода от 8 октомври 2003 г. до 22 април 2008 г., докато CNC е разследвала антиконкурентно поведение през периода от 1977 г. до 2010 г. (що се отнася до пликовете за избирателни бюлетини), от 1990 г. до 2010 г. (що се отнася до предварително отпечатаните пликове) и от 1994 г. до 2010 г. (що се отнася до стандартните пликове и ограничаването на технологичния напредък). Освен това от изложеното по-горе следва, че продуктите, предмет на тези антиконкурентни поведения, не са били точно същите като продуктите, предмет на картела, за който Комисията

е наложила санкции. Така жалбоподателите напразно се позовават на общи характеристики на санкционираните с посочените решения антиконкурентни поведения. Също така, като се има предвид, от една страна, че CNC е санкционирала поведението на жалбоподателите във връзка единствено с последиците му на територията на Испания и за друг период, и от друга страна, че Комисията е изключила тази територия от образуваното от нея производство и от приложното поле на първоначалното решение и на обжалваното решение, жалбоподателите нямат основание да поддържат, че има „кумулиране на санкции“ по смисъла на решение от 13 февруари 1969 г., Wilhelm и др. (14/68, EU:C:1969:4, т. 11). Напротив, при тези обстоятелства, за да бъде санкционирането на антиконкурентното поведение пълно и достатъчно възпиращо, се изисква именно да се вземат предвид всичките му последици на тези различни територии, включително във времето, така че Комисията не може да бъде упреквана за това, че не е намалила по тези причини глобата, наложена на жалбоподателите с първоначалното решение и с обжалваното решение.

159 Този извод не се опровергава от предходната практика на Комисията при вземане на решения по други случаи, независимо дали те са сходни или не на настоящия. В това отношение е достатъчно да се припомни, че съгласно установената съдебна практика такава практика при вземане на решения не служи като правна уредба на глобите в областта на конкуренцията и решенията по други случаи са изцяло указателни, по-специално за наличието на дискриминация или за непропорционалността на глоба (вж. в този смисъл решения от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 82 и цитираната съдебна практика, от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 189 и от 7 септември 2016 г., Pilkington Group и др./Комисия, C-101/15 P, EU:C:2016:631, т. 68). Както обаче беше посочено, по-специално в точка 158 по-горе, в настоящия случай оплакванията на жалбоподателите не могат да докажат, че наложената глоба е непропорционална спрямо тях.

160 Накрая, както отбелязва Комисията, твърдението на жалбоподателите, че са дискриминирани, тъй като са единственото предприятие, на което CNC е наложила глоба за участието им в аналогичния картел в Испания, е неоснователно, тъй като със същото решение от 25 март 2013 г. CNC е наложила на Envel Europa, дъщерно дружество на Hamelin, глоба в размер на 637 464 EUR, което не се оспорва от жалбоподателите. В този контекст жалбоподателите не могат също така да се позовават на предполагаемото влошаване на икономическото си положение, което е можело да бъде изтъкнато във връзка с искане за намаляване на глобата по смисъла на точка 35 от Насоките поради неспособност за плащане. Всъщност, от една страна, те не оспорват, че за разлика от Bong и Hamelin, не са отправили такова искане към Комисията в административното производство, включително след възобновяването му, и от друга страна, те не са направили аналогично искане пред Общия съд по-специално в подкрепа на второто си, направено в жалбата при условията на евентуалност искане за намаляване на наложената глоба.

161 Следователно твърденията по настоящото основание трябва да се отхвърлят като неоснователни.

Г. Заключения

162 С оглед на всички гореизложени съображения главното искане за отмяна трябва да се отхвърли.

163 Що се отнася до направеното при условията на евентуалност искане за намаляване на глобата, следва да се припомни, че в съответствие с член 261 ДФЕС във връзка с член 31 от Регламент № 1/2003 съдът на Съюза е компетентен да упражнява пълен съдебен контрол, което го оправомощава не само да извършва контрол за законосъобразност на санкцията, но и при определянето на размера на тази санкция да замени със собствената си преценка преценката на Комисията, която е приела акта, в който първоначално е определен този размер. Следователно

съдът на Съюза може, дори без да отменя обжалвания акт, да го измени, за да отмени, намали или увеличи наложената глоба, като при упражняването на това правомощие той взема предвид всички фактически обстоятелства (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2018 г., Orange Polska/Комисия, C-123/16 P, EU:C:2018:590, т. 106 и цитираната съдебна практика).

164 Това предполага на основание член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 за всяко санкционирано предприятие да се вземе предвид тежестта на разглежданото нарушение, както и неговата продължителност, при спазване на принципите по-специално на пропорционалност, индивидуализиране на санкциите и равно третиране, без съдът на Съюза да е обвързан от указателните правила, установени от Комисията в нейните Насоки (вж. в този смисъл решение от 21 януари 2016 г., Galp Energía España и др./Комисия, C-603/13 P, EU:C:2016:38, т. 90).

165 За целта трябва да се държи сметка за продължителността на нарушенията и за всички обстоятелства, които могат да бъдат взети предвид при преценката на тежестта им, каквито са поведението на всяко от предприятията, изпълняваната от всяко от тях роля при установяването на съгласуваните практики, ползата, която са могли да извлекат от тези практики, размерът им и стойността на съответните стоки, както и рискът, който нарушения от този вид представляват за Съюза. Освен това трябва да се отчетат обективни обстоятелства като съдържанието и продължителността на антиконкурентните действия, техния брой и интензитет, обхвата на засегнатия пазар и настъпилото влошаване на състоянието на публичния икономически ред. Накрая, при анализа трябва да се вземат предвид относителното значение и пазарният дял на отговорните предприятия, както и евентуалното наличие на рецидив (вж. в този смисъл решение от 8 декември 2011 г., Chalkor/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 56 и 57).

166 В случая при упражняване на правомощието си за пълен съдебен контрол Общият съд трябва да определи, като вземе предвид доводите на жалбоподателите в подкрепа на искането им за изменение, най-подходящия според него размер на глобата с оглед на това, което е установил в частност при разглеждането на второто основание (вж. по-специално т. 136—146 по-горе), и като държи сметка за всички фактически обстоятелства.

167 Следва да се припомни, най-напред, от една страна, че стойността на всички осъществени от жалбоподателите продажби за 2007 г. е 143 316 000 EUR, и от друга страна, че оборотът им за 2013 г. е 121 728 000 EUR, което жалбоподателите не оспорват.

168 По-нататък, следва да се отбележи, че нарушението определено е тежко, тъй като жалбоподателите са взели пълно участие в картел за координиране на продажните цени, разпределяне на клиентите и обмен на чувствителна търговска информация на европейския пазар на стандартните пощенски пликове по каталог и на специално отпечатаните пощенски пликове, включително в Дания, Германия, Франция, Швеция, Обединеното кралство и Норвегия.

169 Освен това е установено, че жалбоподателите са участвали в нарушението от 8 октомври 2003 г. до 22 април 2008 г.

170 Що се отнася до грешките, допуснати от Комисията при определянето на размерите на глобите, следва да се припомни, че по същество Общият съд приема, че използваният от Комисията метод спазва принципа на равно третиране по отношение на жалбоподателите, на Bong, на Hamelin и на Mayer-Kuvert, но не спазва този принцип в полза на GPV (вж. т. 139—142 по-горе).

171 Всъщност GPV се е намирало в особено положение, от една страна, поради относително високата стойност на продажбите за 2007 г. на продукта, предмет на картела, по която е определен неадаптираният му основен размер, и от друга страна, поради особено ниския си

общ оборот за 2012 г. и 2013 г. в сравнение с общите обороти на останалите предприятия, така че в неговия случай отчитането на съотношението продукт/оборот и на тавана от 10 % за адаптиране на основния му размер задължително е трябвало да доведе до съществено намаляване на посочения размер. Трябва да се констатира, че предвид това особено различно положение на GPV и на обстоятелството, че приложеният от Комисията по отношение на него метод за адаптиране на основните размери на глобите е неподходящ, останалите предприятия, включително жалбоподателите, чието положение не е сходно с това на GPV, доколкото техните общи обороти са били значително по-големи, не могат да се ползват от намаление, което да е аналогично на полученото от GPV.

172 По горните съображения, включително изложените в точки 158—160 по-горе, и поради необходимостта от претегляне на различните обстоятелства, които трябва да се вземат предвид за определянето на размера на глобата (вж. т. 164 и 165 по-горе), Общият съд счита, че размерът на наложената на жалбоподателите глоба, предвид по-специално тежестта на нарушението и продължителността на участието им в него, е подходящ и не следва да бъде намаляван.

173 Ето защо исканията за изменение, направени от жалбоподателите при условията на евентуалност, трябва да бъдат отхвърлени, доколкото целят намаляване на размера на глобата от 4 729 000 EUR, която им е била наложена.

174 Поради това жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

IV. По съдебните разноски

175 Член 134, параграф 1 от Процедурния правилник предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Същевременно съгласно член 135, параграф 1 от Процедурния правилник по изключение, когато справедливостта изисква това, Общият съд може да реши страна, която е загубила делото, да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, само част от съдебните разноски на другата страна. Освен това съгласно член 135, параграф 2 от същия правилник Общият съд може да осъди дори спечелила делото страна да заплати част от или всички съдебни разноски, ако това е оправдано от поведението на спечелилата страна, включително преди образуване на съдебното производство. Общият съд по-специално може да осъди институция, чието решение не е отменено, да заплати съдебните разноски, тъй като нейното решение е непълно и това евентуално е накарало жалбоподателя да подаде жалба (вж. решение от 22 април 2016 г., Италия и Eurallumina/Комисия, T-60/06 RENV II и T-62/06 RENV II, EU:T:2016:233, т. 245 и цитираната съдебна практика).

176 Вярно е, че в случая жалбоподателите са загубили делото по първото и второто си искане. Трябва обаче да се отчете обстоятелството, че при разглеждане на жалбата, по която е образувано настоящото дело, се установи, че Комисията не е била стриктна както при определяне на методологията за адаптиране на основните размери на глобите, така и при прилагането на тази методология и при мотивирането на решението си (вж. т. 139—142 по-горе), без обаче това да е достатъчно за уважаване на посочените искания. Трябва да се съжалява за тази липса на стриктност, още повече че обжалваното решение е второто, с което се налага глоба на жалбоподателите за извършване на разглежданото нарушение, след като с решение от 13 декември 2016 г., Printeos и др./Комисия (T-95/15, EU:T:2016:722), първоначалното решение е отменено по тяхна жалба като недостатъчно мотивирано. Общият съд счита, че тези причини може да са накарали жалбоподателите да обжалват.

177 При тези обстоятелства Общият съд намира, че е справедливо да осъди Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски, както и съдебните разноски на жалбоподателите.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

Van der Woude Frimodt Nielsen Kreuschitz

Półtorak Perillo

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 септември 2019 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелствата по спора 2

А. Административно производство, довело до приемането на първоначалното решение 2

Б. Решение по дело T-95/15 6

В. Решение по дело T-201/17 6

Г. Възобновяване на административното производство и приемане на обжалваното решение. 7

II. Производство и искания на страните 10

III. От правна страна 10

А. По първото основание, а именно нарушение на принципите на правна сигурност, защита на оправданите правни очаквания и ne bis in idem 10

Б. По второто основание, а именно нарушение на принципа на равно третиране при определянето на размера на глобата. 15

1. Припомняне на основните доводи на страните 15

2. Предварителни бележки 21

3. Преглед на съдебната практика 21

4. По правилността на правната обосновка на изложените оплаквания 24

5. По сходството на разглежданите положения, тяхното еднакво/различно третиране или обективната обоснованост на посоченото третиране 26

а) Предварителни бележки 26

б) По еднаквото адаптиране на основните размери на глобите 27

1) По изложения в обжалваното решение метод за адаптиране 27

2) По законосъобразността на принципите и целите, които са били водещи при адаптирането на основните размери 28

в) Сравняване с положението на Bong 31

г) Сравняване с положението на Hamelin 31

д) Сравняване с положението на GPV 33

В. По петото основание, а именно нарушение на принципите на пропорционалност и на недопускане на дискриминация или на справедливост 35

Г. Заключения 39

IV. По съдебните разноски 41